చావుకోసం ఎదురుచూడు!!

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

రైలు బయలుదేరింది.

ఆనంద్ వచ్చి లోయర్ బెర్త్‌పైన కూర్చున్నాడు. ఆకలి అతన్ని తినేలా గుంజడంతో, ప్లాట్ ఫామ్‌పైన కొని తెచ్చుకొన్న సాంబార్, లెమన్, కర్డ్ బాత్ పొట్లాలను విప్పి, ఒకదాని ప్రక్క నొకటి పెట్టుకొన్నాడు.

నాలుగు బెర్త్‌లున్న ఫస్ట్ క్లాస్ కంపార్టుమెంటులో తనొక్కడే వున్నాడు. ఎవ్వరూ రాకుంటే హాయిగా పడుకొందామనిపించిం దతనికి. లేచి కిటికీకున్న అద్దాన్ని పైకెత్తాడు. చల్లగాలి లోనికి తోసుకొచ్చింది. గాలి తాకిడి అతని మొహాన్ని చల్లబరచింది.

సాంబార్ బాత్ ముద్ద తీసుకొని నోట్లో పెట్టుకొన్నాడు.

ఖాకీ యూనిఫాంలో వున్న కోచ్ అటెండెంటు, తలుపు నెట్టి లోనికి తొంగిచూశాడు.

"సార్! మీరొక్కరేనా వుంది?" అడిగాడు.

అవునన్నట్లు తలూపాడు ఆనంద్.

"మరో ఇద్దరు పాసెంజర్సు ఆఖరి నిముషంలో వచ్చి ఎక్కారు. వాళ్ళకు ఈ రెండు బెర్తులు యిస్తాను. మీకేం అభ్యంతరం లేదుగా?" అడిగాడు అటెండెంటు.

అతని అతివినయం ఆనంద్‌ను ఆశ్చర్యంలో ముంచింది. బెర్తులు ఖాళీగా వున్నప్పుడు తన్ను అడగవలసిన అవసర మేమిటో అతనికి అర్థంగాలేదు.

"నీ యిష్టమొచ్చినవాళ్ళకు ఇచ్చుకో!" తింటూనే అన్నాడు.

"విజయవాడలో దిగిపోతారు" మళ్లీ అన్నాడు.

"వాళ్ళిష్టం! ఇంకా పైకి పోనీ..." అంటూండగానే, ఒక యువకుడు లోనికొచ్చాడు. అతని చేతిలో ఖరీదైన సూట్‌కేస్ వుంది. దాన్ని పై బెర్త్‌పైన పెట్టి ఆనంద్‌కేసి చూసి నవ్వాడు.

ఆనంద్‌కు నవ్వాలనిపించలేదు. తినడంలో నిమగ్న మయినాడు. మరో రెండు నిముషాలకు పొడవుపాటి అమ్మా యిని వెంటబెట్టుకొచ్చాడు కండక్టరు.

ఆ అమ్మాయి తిన్నగా వచ్చి ఆనంద్ కెదురుగా బెర్త్ పైన కిటికీ వారగా కూర్చుంది. చేతిలో సిగరెట్ కాలు తూంది.

"నేను తినేదాకా మీరు అవతలకన్నా వెళ్ళండి. లేదా సిగరెట్ పారెయ్యండి!" అన్నాడు ఆనంద్.

ఒక క్షణం విసుగ్గా చూచి సిగరెట్ వెలుపలకు విసరి కొట్టింది. ఆమె వెంటవున్న యువకుడు వచ్చి, ఆనుకుని

తూర్చున్నాడు. "తిండిపోతులాగున్నాడు. అన్ని పొట్లాలు తెరచిపెట్టుకొని ఆవురావురుమని తింటున్నాడు" హిందీలో చెప్పాడు అమ్మాయికి మెల్లగా.

ఆనంద్‌కు హిందీ తెలుసు. వాణ్ని పట్టుకుని తందామనిపించింది. ఇంకా తనను గురించి వాళ్ళేం మాట్లాడుకొంటారో విని, ఓపికున్నంతదాకా వినోదిద్దామనీ, మరీ శృతిమించితే నాలుగు వాయిద్దామని నిశ్చయించుకున్నాడు.

"అవును" అందామ్మాయి.

ఆనంద్ వాళ్ళకేసి చూడకుండా తన పనిలో నిమగ్నమయినాడు.

"నువ్వింటికి తిరిగి వెళ్ళకుంటే మీవాళ్ళు వెతుక్కొని పోలీస్ రిపోర్టిస్తారేమో?" అడిగాడతను.

"ఇవ్వరు. అసలు నేను యింటికి రావటంలేదని తెలుసుకొనేందుకు మా అమ్మకు, నాన్నకు ఆర్నెల్లు పడుతుంది. ఇద్దరూ ఒక్కసారి ఏ టయిమ్‌లోనూ ఇంట్లో వుండరు" అంది ఆ అమ్మాయి నవ్వుతూ.

ముత్యాల్లా తీర్చిదిద్దినట్టున్న తెల్లని పళ్ళను అప్పుడు చూశాడు ఆనంద్. స్ట్రెచ్ పాంటు వేసుకుంది. నైలాన్ బనీను తొడుక్కుంది. బాబ్డు చేసిన నల్లటి నొక్కుల జుట్టును రెండు చేతుల్తో సర్దుకుంటూంటే ఎత్తినచేతుల మహత్యంతో, పెపైకెత్తుకొచ్చిన లావుపాటి గుండ్రటి బలమైన రొమ్ములు కనుపించాయి ఆనంద్‌కు.

ముద్ద నోట్లోపెట్టుకొని అచేతనంగా వాటికేసి చూశాడు. తను వాటిని చూడటం ఆమె గమనించలేదు. కానీ అతను గమనించినట్లు తోచి తల ప్రక్కకు తిప్పుకున్నాడు.

తినడం పూర్తయింది.

ఆకులన్నీ చుట్టచుట్టి కిటికీలోంచి పారేశాడు. లేచివెళ్ళి చేతులు కడుక్కొని వచ్చాడు.

ఇద్దరూ విరగబడి నవ్వుతున్నారు. ఎందుకయింది ఆనంద్ కు అర్థంగాలేదు. తను వెళ్ళాక ఏదైనా చిలిపిపని చేశాడేమో ననుకుంటూ వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

"నీళ్లు తెచ్చుకున్నట్లు లేదు, ఏం త్రాగుతాడో" అందా అమ్మాయి.

"లెట్రిన్ లో పట్టుకొని త్రాగుతాడేమో! డర్టీ క్రీచర్" అన్నాడతను.

బ్రాండ్ కేస్ తెరచాడు ఆనంద్. అందులో ఒకవైపు నల్లటి రివాల్వరు మిలమిల మెరసింది. దానిప్రక్కనే అమ్యూనిషన్ వుంది. వరుసగా పేర్చిన మూడు విస్కీ క్వార్టరు బాటిల్స్ వున్నాయి. వాటిప్రక్కనే వందరూపాయల నోట్లకట్ట వుంది.

ఎదురుగావున్న ఇద్దరూ బ్రాండ్ కేస్ లోని వస్తువుల్ని చూసి, భయం, ఆశ్చర్యం, అసూయలతో అవాక్కయి పోయారు.

ఆనంద్ క్వార్టరు బాటిల్ తీసి వెలుపలపెట్టి కేస్ మూసి తలవేపు పెట్టుకొన్నాడు.

"ఈ డర్టీ క్రీచర్ నీళ్లు త్రాగడు. వాటి బదులు దప్పి కయినప్పుడల్లా విస్కీ త్రాగుతాడు" అన్నాడు హిందీలో, బాటిల్ మూతను పళ్ళసందున బట్టి గట్టిగా తిప్పుతూ.

ఆ అమ్మాయి చటుక్కున ఆ యువకుడి వెనక్కి వెళ్ళి కూచుంది. అతను వణికిపోతూ, "సారీ సార్! ఏదో తమాషా కలా అన్నాను. క్షమించండి" అన్నాడు.

మూతతీసి వెలుపల పారేసి ఒక గ్రుక్కలో బాటిల్ ఖాళీచేశాడు ఆనంద్. ఖాళీసీసా విసరి పారేయబోయాడు.

అంతలో ఆతను ఆనంద్ చెయ్యి పట్టుకుని "పారెయ్యకండి సార్! మాకివ్వండి. వచ్చే స్టేషనులో నీళ్లు తెచ్చుకుంటాము" అన్నాడు.

బాటిల్ అతనికిచ్చేసి కూర్చున్నాడు.

రైలు వేగంగా పోతూంది. అప్పుడప్పుడూ చెవులు చిల్లులుపడేలా అరుస్తూంది. ఎక్కడా ఆగే పని లేకపోవడంతో విసుక్కుంటూ ముందుకు నడుస్తున్నట్లు కీచుకీచుమంటూంది అప్పుడప్పుడు చక్రాలు జాయింట్లపైన పడ్డప్పుడల్లా.

"ఆమెను లేవదీసుకొచ్చావా?" అడిగాడు ఆనంద్ చేత్తో మూతి తుడుచుకుంటూ.

"లేదు! ఆమె నన్ను ప్రేమించి వచ్చేసింది!" అన్నాడతను.

"నీ పేరేమిటి?"

"పతి" అన్నాడతను.

"ఏం చేస్తుంటావ్?"

"ఇంపీరియల్ హోటల్లో బ్యాండ్ వాయించేవాణ్ణి."

"ఆమె!"

"చదువుకొంటూందిట!" అన్నాడతను.

"ఏం చదువుకుంటూంది. సెక్స్ నవలలా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"లేదు! ఏదో కాలేజీలో..."

"ఎలా పట్టావ్!"

"ఓమారు హోటల్కొచ్చి నా బ్యాండ్ వినింది. నన్ను కలుసుకొంది. ఆమె అందం నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చేసింది. ఆ రోజంతా నాతోనే వుంది. ఇద్దరం పెళ్ళాడుదా మను

కున్నాం. వాళ్ళ అమ్మకూ, నాన్నకూ ఇష్టముండదట. అందుకు ఇలా వెళ్ళిపోతున్నాం'' అన్నాడతను.

''మిస్టర్ పతీ! ఆమె చాలా అమాయకురాలులా వుంది. నువ్వామెను పోషించగలవా?'' అడిగాడు ఆనంద్.

''ప్రయత్నిస్తాను.''

''పోషించలేని వాడు నువ్వేంచేస్తావో ఆమెకు తెలుసా? నీలాంటివాళ్లు ఆమె అందాన్ని అమ్ముకుని తింటారు. అందరికీ సుఖాన్ని పంచియిచ్చి, సుఖరోగాలు వంటికెక్కించుకొని, కుష్ఠురోగిగానో, లేదా కాన్సరు వ్యాధిగ్రస్తురాలిగానో మాడిపోయి దిక్కులేనిచావు చచ్చేట్లు చేస్తారు'' అన్నాడు ఆనంద్.

''నో! నే నలాంటివాణ్ణి గాదు'' అన్నాడు పతి.

''నీ సంగతి త్వరలోనే ఆమెకు తెలిసొస్తుంది. నిజానికి నేను ఇద్దరమ్మాయిల్ని నాశనం చేశాను, ఇంతదాకా'' అన్నాడు ఆనంద్.

ఆ అమ్మాయి భయంగా ఇద్దరి వంకా చూసింది. పతి భుజంమీద చెయ్యివేసి ఘట్టిగా నొక్కాడు ధైర్యం చెప్తున్నట్లు.

''అమ్మాయ్? నీ పేరేమిటి?''

''రేఖ!'' అంది మెల్లగా.

''నీ జీవితరేఖ ఎలా వుందో? నాకు మత్తుగా నిద్ర వస్తూంది. పడుకుంటాను. మీరు విజయవాడలో దిగి పోతారా?'' అడిగాడు ఆనంద్.

''ఆఁ!'' అన్నాడతను.

''దిగేప్పుడు నన్ను లేపండి!''

''అలాగే!''

ఆనంద్ బ్రాండ్ కేస్ తలక్రింద పెట్టుకొని, కాళ్లు జాపుకుని పడుకున్నాడు. రెండు నిముషాలకల్లా అతను గాఢ నిద్రలో మునిగిపోయినట్లు, అతను పెడుతున్న గురక ద్వారా నిర్ణయించుకున్నారు రేఖా, పతీ.

2

రేఖ లోయర్ బెర్త్ పైన పడుకుంది.

ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెకు నిద్దర రాలేదు. ఆనంద్ అన్న మాటలే ఆమె మెదడులో గిర్రున తిరుగసాగాయి. తను తొందరపడినట్లు తోచింది. ఎంతోమంది మగవాళ్లు తన్ను ప్రేమించారు. వెంటబడ్డారు. తను లొంగలేదు. అలాంటిది పతికెలా లొంగిపోయింది.

ఆరాత్రి అతన్ని లాన్‌లో కలుసుకుంది. అతని బ్యాండ్ వాయిద్యం చాలా బాగుందని మెచ్చుకుంది. వాయించడంలో తనకు అన్ని రంగాల్లోనూ చాలా అనుభవం, నేర్పు వుందని చెప్పి నవ్వాడు. తనూ నవ్వింది. అంతే! అతను చటుక్కున కౌగలించుకుని పెదాలు జుర్రుకుంటూ ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. తను వివశురాలై పోయింది. అతని స్పర్శకు తనలో ఏదో కరెంటు ప్రవహించింది.

పతికి బాగా అనుభవం వుండడంతో ఆమెను మెల్లగా హోటల్‌లోని తన గదికి నడిపించుకెళ్ళాడు. బ్రాందీ త్రాగించాడు. బట్ట లూడదీయించి, లైటార్పాడు.

ఆ తర్వాత జరిగిందంతా ఆమెకు మసకగా తెలుసు. కాని మత్తెక్కిన వొంటికి మంచి కసరత్తు దొరికిం దనిపించింది. మగతగా నిద్రపోయింది.

అదిమొదలు పతంటే రేఖకు పిచ్చిపట్టిపోయింది.

రోజూ రావడం మొదలెట్టింది. ప్రేమ ముదిరింది.

వెళ్ళేదుకుందా మనుకునేదాకా వచ్చేశాక, ఇద్దరూ అక్కడ్నుంచి పారిపోవాలనుకున్నారు.

రేఖకు తల్లి గుర్తొచ్చింది. చాలా అందంగా వుంటుంది. తండ్రి సంపాదన చాలదు ఆమె అలంకరణలకు. అందుకే చిరుతిండ్లు ప్రారంభించింది. తండ్రికి ఆమె సంగతి తెలిసినా పట్టించుకోవడం మానేశాడు. పిల్లలకోసం, ఆమెను అంటిపెట్టుకుని వుండడం అలవాటు చేసుకొన్నాడు.

తన వెనుక ఇద్దరు తమ్ముళ్లు, ఒక చెల్లెలు వున్నారు. ఇంట్లోంచి వచ్చేప్పుడు డబ్బు తెద్దామనుకుంది. ఎక్కడ వెతికినా కనుపించలేదు.

పతి స్టేషనుకు రాగానే "డబ్బెంత తెచ్చావ్?" అని అడిగాడు.

తను ఏమీ తీసుకురాలేదని చెప్పగానే అతని మొహం వివర్ణమైంది. అంతలోనే అతను "నా దగ్గరకూడా ఎక్కువ లేదు" అన్నాడు.

విజయవాడలో దిగాక ఏం చెయ్యాలో, ఎలా బ్రతకాలో, ఎక్కడుండాలో, ఆమెకు అర్థంగాలేదు. అవన్నీ ఆలోచించడం పతి వంతనుకుని, తను పడుకుంది కళ్లు మూసుకుని. నిద్రొచ్చింది.

ఎవ్వరో చెయ్యేసినట్లు తోచి కళ్లు తెరచింది రేఖ.

బ్లూ బల్బ్ కాంతిలో కనుపించాడు పతి.

చేతులు రెండూ ఛాతీకి అడ్డంగా పెట్టుకొని "ఇప్పుడొద్దు!" అంది.

"అందుకాదు!" అన్నాడు మెల్లగా.

రైలు స్లోగా పోతూంది. స్టేషను రాబోతూందని గ్రహించాడు పతి.

"మరెందుకు?" రహస్యంగానే అడిగింది రేఖ.

"అతను గాఢనిద్రలో వున్నాడు. బాగా త్రాగి పడుకున్నాడు. బాండ్ కేస్‌లో డబ్బుంది. రివాల్వరుగూడా వుంది. నా దగ్గర డబ్బులేదు. దాన్ని చిన్నగా లాక్కొని మనం దిగి వెళ్ళిపోదాం. మనం సంపాదించుకునేందుకు మరో మార్గం వెతుక్కునేదాకా మనకది ఆదరువుగా వుంటుంది!" అన్నాడు పతి ఆనందంగా.

"అతను నిద్రలేస్తే..."

"త్రాగుడు మైకంలో వున్నాడు."

"దొంగతనం నేరం!"

"విధి లేనప్పుడు నేరం కాదు. నువ్వు సూట్‌కేస్ తీసుకొని వెలుపలకు వెళ్ళి గుమ్మందగ్గర నిలబడు. నేను చిన్నగా కేస్ లాక్కొని వచ్చేస్తాను" అన్నాడు పతి.

"తప్పదా?" అడిగింది రేఖ.

తప్పదన్నట్లు చూశాడు పతి.

రేఖ సూట్‌కేసందుకుని మెల్లగా వెలుపల కెళ్ళిపోయింది. ఆమెతోపాటు పతికూడా వెళ్ళాడు. డోర్ తెరచి, వాచీ చూశాడు. ఒంటిగంట కావస్తూంది. నెల్లూరు స్టేషను రాబోతూందని తెలుసుకున్నాడు.

డోర్ ప్రక్కనేవున్న మేడప్ స్టూలుపైన కూర్చున్న అటెండెంటు కళ్ళు నులుముకుని చూస్తూ "ఇక్కడ దిగిపోతారా?" అడిగాడు.

"ఆఁ! వచ్చేది నెల్లూరే గదూ?" అడిగాడు పతి.

"అవును. ఇంకో ఐదు నిముషాల్లో స్టేషను వస్తుంది. విజయవాడ వెళ్ళాలన్నారుగా?" అడిగాడు అటెండెంటు.

"ఆవిడకు కడుపులో నొప్పిగా వుందట. ఇక్కడే

దిగేద్దామంది" అన్నాడు పతి.

రైలు నెల్లూరు స్టేషనులో ఆగే ప్రయత్నంలో వుంది.

"రేఖా! చిన్న సూట్ కేస్ ఎక్కడ?" అడిగాడు పతి.

"లోనే వుంది. మరచిపోయినట్లున్నాను. త్వరగా తీసుకు రండి!" అంది.

పతి లోనికి వెళ్ళాడు.

ఆనంద్ కేసి క్షణం చూశాడు.

"మిస్టర్! మిస్టర్!" అని రెండుసార్లు పిలిచాడు.

ఆనంద్ లో కదలిక లేదు.

వంగి తలక్రిందున్న బాండ్ కేస్ మెల్లగా లాగాడు. సులభంగానే వచ్చేసింది. ఒక్క ఉదుటున కంపార్టుమెంటు లోంచి వెలుపలికొచ్చి, బండి మోషన్ లో వుండగానే క్రిందకు దూకాడు. రేఖ ఆగాక దిగుదామన్నట్లు చూస్తూ నిల్చుంది. త్వరగా దూకమన్నాడు. ఆమె కూడా దూకింది. రైలు వాళ్ళను దాటి ముందుకుపోయింది. ఇద్దరు వెనక్కు పరుగెత్తుకొని పోయి, లైన్లు దాటి గూడ్స్ షెడ్ వైపు వెళ్లి పోయారు.

"అతనొస్తున్నాడేమో చూడు!" అంది రేఖ.

గూడ్సుబండి చాటు చేసుకొని, చక్రాల మధ్యగా వంగి చూశాడు. ఎవ్వరూ కనుపించలేదు పతికి.

"అమ్మయ్య!" అనుకొని నిట్టూర్చాడు.

పెద్దగా రైలుకూత వినిపించింది.

"బండి వెళ్ళిపోయినట్లుంది" అన్నాడు పతి.

"ఆఁ! అలాగే వుంది. అయినా ఇదేం పాడు పని. నాకు దొంగలంటే అసహ్యం! నువ్వింత నీచానికి పాల్పడతావని నేననుకోలేదు!" అంది రేఖ.

"నాకూ్కడా అసహ్యమే! కానీ నీకోసం చేశాను. ఆకలికి ఇద్దరం తట్టుకోలేక చావడం ఇష్టంలేక ఈ పని చేశాను" అన్నాడు పతి.

ఇద్దరూ గూడ్స్ షెడ్ దాటి, పెట్రోలు బంకు ప్రక్క నుండి మెయిన్ రోడ్ పైకి వచ్చారు. బస్ స్టాండ్ ముందు కాకా హోటళ్ళలో రిక్షావారు టీలు త్రాగుతున్నారు. రోడ్ చీకట్లో దయ్యంలావుంది.

పతినీ, రేఖనూ చూడగానే రిక్షావాళ్ళిద్దరు పరుగెత్తు కొచ్చారు.

ఒక రిక్షాలో ఎక్కి కూర్చుని "లాడ్జింగ్ హవుస్ కు పోనీ!" అన్నాడు పతి.

రిక్షా కదిలించి "అన్నపూర్ణా హోటల్ కు తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు రిక్షావాలా.

"హోటల్ బాగుంటుందా?" అడిగాడు పతి.

"ఓ బ్రహ్మాండంగా వుంటుంది" రిక్షావాలా సమాధానం చెప్పాడు.

3

రైలు ఫ్లాట్ ఫామ్ దాటబోయేలోగా ఆనంద్ సామాను సర్దుకున్నాడు. బ్రాండ్ కేస్ పతి దొంగిలించుకుపోయాక అతనికి మిగిలింది చిన్న హేండ్ బ్యాగ్ మాత్రమే. దాన్ని చేత్తో పుచ్చుకుని, క్రిందకు దూకాడు.

అంటెండెంటుకి అతను అమాంతంగా, అలా అమాంతంగా దూకేయటం అంతుపట్టలేదు.

ఆనంద్ స్టేషనులోంచి వెలుపల కొచ్చాడు.

రిక్షావాళ్ళు ఈగల్లా మూగారు.

"దొరా! నేను మిమ్మల్ని మంచి హోటల్ లో దిగబెడ

తాను. ఎక్కండి!" అన్నాడొకడు.

మారుమాట్లాడకుండా ఎక్కి కూర్చున్నాడు ఆనంద్. అతనికి పతిమీద కోపం కళ్ళదాకా వుంది. పట్టుకుని ఎము కలుసి విరిగేలా తన్నాలని తీర్మానించుకున్నాడు. అత నెప్పుడూ నెల్లూరురాలేదు. అయితే వూరిగురించి విన్నాడు. అదేం పెద్ద సిటీగాదనీ, వాళ్ళిద్దరినీ పట్టుకోవడం అంతకష్టం కాదనీ ఊహించుకున్నాడు.

బృందావనంలోవున్న అన్నపూర్ణ హోటల్ ముందాగింది రిక్షా. ఆనంద్ దిగి వాడికి రెండురూపాయల కాగితం అందించాడు. బ్యాగ్ పట్టుకొని రిసెప్షను కౌంటరు దాకా వచ్చాడు ఇచ్చిన బాడుగకు మురిసిపోతూ రిక్షావాడు.

"లేచొచ్చిన జంటలాగుంది. గదిలోకెళ్ళగానే నన్ను వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. రక్కన తలుపులు మూసుకున్నారు. మంచినీళ్లుకూడా పెట్టనివ్వలేదు" చెప్తున్నాడు బాయ్ కౌంటర్ లోనున్న వ్యక్తితో. ఆ మాటలు విన్నాడు ఆనంద్.

కొంపదీసి పతి రేఖకూడా ఆ హోటల్ లోనే దిగారాన్న అనుమానం కలిగింది.

"రూం కావాలి!" అన్నాడు ఆనంద్.

"చక్కటిగది వుండింది. ఇంతకుముందే ఇచ్చేశాం. సారీ సార్!" అన్నాడు కౌంటర్ లోని వ్యక్తి.

"అర్ధరాత్రి! ఇప్పుడెక్కడికని వెళ్ళేది. ఎలాగోలా ట్రై చెయ్యండి. రూం ఎలాగున్నా ఫర్వాలేదు" అన్నాడు ఆనంద్.

"అయితే ఒకపని చెయ్యండి. మీలగేజి ఇక్కడ పెట్టుకొని, ఈ రాత్రికి పైన టెర్రెస్ లో పడుకోండి. అక్కడ మీకు మంచం పరుపు వేయిస్తాను. తెల్లారగానే ఏదో

ఒక రూం ఇస్తాను" అన్నాడు కౌంటరువాలా.

"అలా గే!" అంటూ తన హేండ్ బ్యాగ్ అక్కడే పడే శాడు.

అక్కడ నిలిచున్న బాయ్‌ని, ఆనంద్‌కు పక్క ఏర్పాట్లు చూడమని పురమాయించాడు కౌంటర్ వాలా.

బాయ్ ముందు, ఆనంద్ వెనుక నడవసాగారు. నడవ కటూ ఇటూ రూంలున్నాయ్. సీసాల కదలికలు, గాజుల చప్పుళ్ళు, ఉస్సురుస్సులంటూ ఊపిరి పీల్చుకుంటున్న సవ్వ డులు వినవచ్చాయి.

"ఏమోయ్? మీ హోటల్లో అన్నిరకాల సరుకూ దొరుక తుందా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"చిత్తంబాబూ! కానీ ఇప్పుడు అర్ధరాత్రయిందిగా. అమ్మాయిలు దొరకరు. మందుమాత్రం చిక్కుతుంది. తెమ్మం టారా?" అడిగాడు బాయ్.

"వద్దు! నాదగ్గరేవుంది. అమ్మాయికావాలి!" అన్నాడు.

"రేపుగూడా వుండండి. హైక్లాస్ సరుకు తెస్తాను" అన్నాడు బాయ్.

ఇద్దరూ మేడపైకి వచ్చేశారప్పటికే.

ఒక్కనిముషంలో మంచంవేసి, పరుపు పరచి దానిపైన తెల్లటి దుప్పటి వేశాడు బాయ్.

"ఇంతకుముందు ఎవరికన్నా రూం ఇచ్చావా?" అడి గాడు కూర్చుంటూ.

"అవునుసార్! డబుల్‌రూం ఇచ్చాం. లేచొచ్చిన జంటలాగుంది. మెల్లోదిగి వచ్చినట్లుంది" అన్నాడు బాయ్.

"ఆ అమ్మాయి బాగుంటుందా?"

"మంచి పొడుగుసార్. పాంటు చొక్కా వేసుకుంది

అబ్బాయిలా. రొమ్ములు బలేవున్నాయి. వాట్ని చూసి ఆడ పిల్లని తెలుసుకున్నాను. లేకుంటే మగాడనుకోవలసిందే!" అన్నాడు.

"వాళ్ళదగ్గర నల్లటి సూట్ కేస్, చిన్న బాండ్ కేస్ వున్నాయికదూ!" అడిగాడు ఆనంద్.

"అవును సార్! మీకెలా తెలుసు."

"నేను వాళ్ళను వెంటాడుతూవచ్చాను. ఆపిల్లని నేను పెళ్ళాడాలి. మా అక్కకూతురు. మాకు చెప్పకుండా వచ్చేసింది' అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగా!" అంటూ బుర్ర ఊపాడు బాయ్.

"నువ్వు నేను ఇక్కడున్న విషయం వాళ్ళకు తెలియకుండా చూడాలి" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగేసార్! మీరేం చెప్పినా చేస్తాను. నాపేరు బాబు" అన్నాడు బాయ్. ఆ తర్వాత అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఆనంద్ మంచంపైన పడుకొన్నాడు. ఆకాశంలో చంద్రుడు, చుట్టూ నక్షత్రాలు కనుపించాయి. వాటిని చూస్తూ, సిగరెట్ కాలుస్తూ, ఆలోచించసాగాడు.

తను బయలుదేరినపని గుర్తొచ్చింది. విజయవాడ వెళ్ళాక తనకు సాయం వుండేందుకు ఎవరినన్నా సంపాదించాలని ఆలోచించాడు బయలుదేరేముందు. పతి, రేఖ తన్ను రైల్లో కలసింది మొదలు, ఎలాగైనా వాళ్ళను తన ఉచ్చులో చిక్కించుకోవాలని తీర్మానించుకున్నాడు. దానికి తోడు వాళ్ళు తన సూట్ కేసును దొంగిలించడం, పలాయనం చిత్తగించడంతో, పతి, రేఖా తన చేతిలో చిక్కినట్లే భావించాడు.

పతి చూపులు, మాటలు, నడక గుర్తొచ్చాయి. అతను పెద్ద క్రిమినల్ అని తెలిసికోవడం పెద్దవిషయంగా దెవరి కైనా. అలాంటివాడితోనే తనకు అవసరముంది. ఎలాగల్లో చిక్కించుకోవడమాని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. సిగరెట్లు ఒకదానివెంట ఒకటి తగలబడిపోతున్నాయి.

4

బాయ్‌ను వెలుపలకు పంపి తలుపులు మూశాడు ఠక్కున పతి. రేఖమంచంపైన కూర్చుంది.

"మన ప్రేమప్రయాణం వండరఫుల్‌గా ప్రారంభమైంది. భగవంతుడే మనపైన కరుణించి, అవాజమ్మను మనకు అందించాడు. మడ్డివెధవ. తాగి నిద్రపోయాడు. మెలకువరాగానే చూసుకుని ఏడుస్తాడు" అన్నాడు పతి బాండ్ కేస్ తెరుస్తూ.

"ఏమో? మనల్ని వెతుక్కుంటూవస్తే" అనుమానంగా అంది రేఖ.

సూట్‌కేస్ తెరచుకుంది.

లోపల ఖాళీగావుంది.

చూడగానే పతికి కళ్ళు బైర్లుకమ్మాయి. తల దిమ్మెక్కిపోయింది. "రేఖా! ఇందులో ఏమీలేదు!" అన్నాడు పతి.

రేఖ ఒక్క వుదుటున అతని దగ్గరకెళ్ళి చూసింది. సూట్‌కేస్ బోసిగావుంది. తమ ప్లాను తల్లక్రిందులయినందుకు తల్లడిల్లిపోయా రిద్దరూ.

"ఇందులో డబ్బుందిగదాన్న ధైర్యంతో వున్న యాభై రూపాయలూ, హోటల్‌వాడి కిచ్చాను" అన్నాడు పతి.

"మన గతేమిటి?" అడిగింది రేఖ.

"అతను మధ్యలో నిద్రలేచాడా?"

"ఏమో నేను గమనించలేదు. నేనుకూడా కాసేపు నిద్ర

పోయాను.''

''వాడు మనల్ని అనుమానించి ముందే జాగ్రత్తపడ్డాడు. ఇప్పుడు మనం అన్నిటికీ చెడ్డాం. ఇక్కడ్నుంచి ఎలా వెళ్ళాలి?'' తనలోతనే పెద్దగా అనుకున్నాడు పతి.

''పోనీ మద్రాసు వెళ్ళిపోదాం!'' అంది రేఖ.

''దానికయినా నడవాల్సిందే! నా దగ్గర రూపాయిగూడా లేదు.''

''నా దగ్గర పాతిక రూపాయ లున్నాయి.''

''ముందే ఎందుకు చెప్పలేదు. ఇప్పుడిక మనం చేసేదేమీ లేదు. నిద్రపోదాం! తెల్లారి లేచాక ఏంచెయ్యవలసిందీ ఆలోచించుకుందాం!''మంచంమీద నడుంవాలుస్తూ అన్నాడు పతి.

రేఖకు భయంగావుంది. రైల్లో అతనన్నట్లు, అవసరమొస్తే తనను బజార్లో పెట్టి అమ్మేందుకయినా పతి వెనుకాడదేమో ననిపించింది.

తను కాలు జారిపోయింది. శీలం పోగొట్టుకుంది. వెనక్కి వెళ్ళి అందరిచేత అవమానం పాలుగావడంకన్నా ధైర్యంగా ముందుకు వెళ్ళడమే మంచిదనిపించింది.

ఆ కేస్‌లో డబ్బు, రివాల్వరు, బ్రాందీసీసాలు ఎలా మాయమయ్యాయో ఆమెకు ఎంత ఆలోచించినా అర్థంగాలేదు. తను నిద్రపోనేలేదు. మేల్కొనే వుంది. ఆనంద్ లేవలేదు. మరి అతను ఎప్పుడు జాగ్రత్తపడి వుంటాడు?

రైలు దిగబోయే ముందు తామిద్దరూ వెలుపల కొచ్చారు. ఆ తర్వాత పతి తిరిగి లోనికి వెళ్ళాడు కేస్ తెచ్చేందుకు. ఆలోగా ఆనంద్ తనసామాన్లు తీసేసుకుని వుంటాడనుకుంది రేఖ.

ఆలోచిస్తూనే నిద్రపోయింది. పతిగూడా నిద్రపోయాడు.

ఎవరో తలుపులు దబదబ బాదిన శబ్దమైంది. పతి చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. రేఖగూడా లేచింది. వాచీ చూసింది. ఐదుగంటలయింది. కిటికీ కవతల చీకటి దట్టంగా పేరుకు పోయుంది ఇంకా.

"ఎవరండీ?"

"హోటల్ బాయ్ వచ్చాడేమో?" అంటూ లేచివెళ్ళి తలుపుతీశాడు పతి.

తెరచిన తలుపుల మధ్యనుండి గాల్లో కెగిరిన బూటుకాలు పతి ముక్కుకి తగిలింది. దిమ్మ తిరిగిపోయింది. వెనక్కి వెళ్ళి కిందపడిపోయాడు.

ఆనంద్ లోనికొచ్చి తలుపులుమూసి గొళ్ళెం పెట్టాడు. రేఖ మంచంపైన మూలగా వెళ్ళి నిలుచుంది భయంతో అదిరిపోతూ.

క్రిందపడ్డ పతి చొక్కాకాలరు పట్టుకొని ఎడంచేత్తో పైకెత్తి కుడిచేత్తో ఆ చెంపా, ఈ చెంపా వాయించేశాడు ఆనంద్. దెబ్బ తగిలినప్పుడల్లా 'ఛెళ్ ఛెళ్'మని శబ్దం వేసాగింది.

పతికి ముక్కు అదిరి, రక్తం కారడం మొదలెట్టింది.

"మిస్టర్! ఇంక కొట్టకు. అతను ఛస్తాడు" అంది రేఖ ధైర్యం తెచ్చుకొని.

"చాలనీ! లోగ్. నా బ్రాండ్ కేస్ దొంగిలించుకొని పోతాడా? నే నెవరనుకున్నాడు?" అన్నాడు ఆనంద్ గర్వంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"నేను వద్దన్నాను. వినలేదు. అయినా అందులో సామానంతా తీసేసుకున్నావుగా? మళ్ళీ ఇలా వచ్చి అతన్ని తన్నట మెందుకు?" అడిగింది రేఖ.

"మీ సంభాషణ విన్నాను గాబట్టి బ్రతికిపోయాను. లేకుంటే, నా జీవితలక్ష్యం, నా కర్తవ్యం, నా పట్టుదల, పని, మొత్తం సర్వనాశనమయ్యేవి. ఆ డబ్బును నేను ఎంతో కష్టపడి సంపాదించాను. ఆ రివాల్వరు దొంగిలించేందుకు ఒక పోలీసు ఆఫీసరు యింట్లో ఆరునెలలు పనిచేశాను. తెలుసా?" అన్నాడు ఆనంద్.

"మమ్మల్ని క్షమించు. ఇక నీ జోలికిరాము. మా దారిన మేం పోతాం!" అంది రేఖ.

"అలా వీలుకాదు! మీరు నా దారికి రావాలి! నాకు మీ సాయంకావాలి. నాసాయం మీకుంటుంది. డబ్బుకు ఏవిధమైన లోటులేకుండా చేస్తాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"నువ్వు ఏం చెప్పినా చేస్తాను. మాకు డబ్బుకావాలి, అంతే!" అన్నాడు మెల్లగా లేచి నిలుచుంటూ.

"మళ్ళీ పిచ్చిపిచ్చి వేషాలువేస్తేఇద్దర్నీ కాల్చిపారేస్తాను. నమ్మకద్రోహం నేను సహించను" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాంటిది జరగదు" అన్నాడు పతి.

"అయితే ఈ క్షణంనుండి మనం ముగ్గురం ఒకటి. ఇవాళ ఇక్కడ్నుంచి విజయవాడ వెళ్ళిపోదాం. అక్కడ మీరు మంచి హోటల్‌లో గది తీసుకోండి. మీకు రెండువేలిస్తాను. రేపు మధ్యాహ్నం క్రిష్ణాబారేజిపైకి రండి. అక్కడ కలుసుకుందాం. అప్పుడు మీరు ఏ హోటల్‌లో ఏ రూంలో దిగిందీ చెప్పండి. ఆ తర్వాత మీరేం చెయ్యవలసిందీ చెప్తాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"హత్యలు మాత్రం చేయించవద్దు నాచేత" అన్నాడు పతి అనుమానంగా.

"అలాంటి అవసరం వుండదు. ధైర్యంగా వుండండి.

మీరు భార్యాభర్తలుగా రిజిస్టరు చేసుకోండి. దర్జాగా వుండేందుకు ప్రయత్నించండి," అన్నాడు ఆనంద్ జేబు లోంచి డబ్బుతీసియిస్తూ.

5

కంట్రాక్టరు మాధవరావు ఆఫీసు గదిలో కూర్చున్నాడు. ఇద్దరు ఇంజనీర్లు ఆయన కెదురుగా ఆసీనులై వున్నారు. వాళ్ల చేతుల్లో కట్ గ్లాసులనిండా పసుపుపచ్చరంగు ద్రవంవుంది. దాన్ని అమృతంలా అప్పుడప్పుడు చప్పరిస్తున్నారు.

"మీ కోపరేషన్ వల్ల వర్కు పూర్తయింది. మీ కిస్తానన్నది మొత్తం లక్షరూపాయలు. అందులో యాభై వేలు మీకు ముట్టాయి. మిగిలిన యాభై వేలు ఇస్తాను పట్టుకు పొండి!" అన్నాడు మాధవరావు.

"మీలాంటి నీతిపరులు కావాలి దేశానికి" అన్నారిద్దరూ ముక్తకంఠంతో, తమ అవినీతికి ఆయన అణాపైసలతో లెఖ్ఖ గట్టి ఇస్తున్నందుకు ఆనందిస్తూ.

ఇంటినౌఖరువచ్చి ఉత్తరాలబొత్తి తెచ్చిపెట్టాడు.

డబ్బు వాళ్ళకందించాడు. అందుకుని కరచాలనంచేసి వెళ్ళిపోయారిద్దరూ.

ఒకొక్కక్క ఉత్తరం చదివి ప్రక్కన పెట్టసాగాడు.

నీలంరంగు కవరొకటి చించిలోనున్న తెల్లకాగితం తీశాడు. దానిపైన ఎర్రసిరాతో గుండ్రంగా రాసిన అక్షరాలు కని పించాయి. అన్నింటినీ కలిపి చదివాడు. అతని ముఖంలోకి నెత్తురు తన్నుకొచ్చింది. అందులోవున్న అక్షరాల్ని మళ్ళీ మననం చేసుకొన్నాడు.

"ఈ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు నీ చావు మూడింది. ఎదురుచూడు" అని రాసివుందా కాగితంపై.

క్రింద సంతకంలేదు. తన కలాంటి హెచ్చరిక ఎవరు పంపివుంటారు? ఎంత ఆలోచించినా పసిగట్టలేకపోయాడు. వ్యాపారరీత్యా ఎందరో విరోధులున్నారు. ఎంత శత్రుత్వమున్నా తన్ను చంపేందుకు ఎవ్వరూ సాహసించరు. అందులోనూ ముందు హెచ్చరించి మరీ చంపడం అసాధ్యం. అతనికి మతిపోయింది.

అల్మైరా తెరచి విస్కీ సీసా తీసుకున్నాడు. గ్లాసునిండా వొంచుకుని, ఒక్క గుక్కలో త్రాగాడు.

పోలీస్ సూపరింటెండెంటు తనకు ఫ్రెండు. ఈ ఉత్తరం గురించి అతనికి చెప్దామనిపించింది. అయినా ఇష్టంలేకపోయింది. తన్నుతనే పదిమందిముందూ అల్లరిపెట్టుకొన్నట్లవుతుందేమోననిపించింది.

తొమ్మిది గంటలు.

ఆ టైములో తనెక్కడుంటాడని హంతకుడు అంతఖచ్చితంగా తన్ను చంపుతానని బెదిరించాడు. అతనికి వెంటనే రజిని గుర్తుకు వచ్చింది. ప్రతిరోజూ వూళ్లో వున్నప్పుడల్లా తొమ్మిది గంటల్లోపునే ఆమె ఇల్లు చేరుకోవడం తనకలవాటు. బహుశా ఈ విషయం తెలుసుకొని తన్ను అక్కడ చంపాలనుకున్నాదేమో?

ఎలా సాధ్యం? తనివాళ ఆమెదగ్గర పోకుంటే ఏమవుతుంది? ఒకవేళ ఆమే ఎవరినన్నా తన్ను చంపేందుకు వినియోగించదలచుకుందాం. రజినిని తను పదహారేళ్ళనుండి వుంచుకుని వున్నాడు. భార్యకన్నా ఎక్కువ అంకితమైపోయింది తనకామె. అలాంటామె తన్ను చంపించేందుకు పాల్పడుతుందా?

తను చనిపోయినందువల్ల ఆమెకు లాభించేదేమీ లేదు.

ఆ స్లిలో ఆకళింపజంత వాటూరాదు. రజినిని అనుమానించ డంలో అర్థంలేదనిపించింది మాధవరావుకు. ఆ ఉత్తరాన్ని మడచి లాల్చీ జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

రజినికి తనా రాత్రికి రావటంలేదని ఫోన్ చేశాడు.

భార్యను పిలిచి రాత్రి పదింటికి కార్లో హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నానని చెప్పాడు. ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసి మధ్యాహ్నం మద్రాసు పోవాలనుకుంటున్నానని కబురుచేశాడు.

అలా ఒక్కొక్కరికి ఒక్కోరకంగా చెప్పడంలో అతని ఉద్దేశ్యం? ఆ రోజురాత్రి తొమ్మిది గంటలకు తనేంచేద్దా మనుకుంటున్నాడో! ఎవ్వరికీ తెలియగూడదన్న తపన తప్ప మరేంలేదు. నిజానికి ఆ టైమ్‌కు ఎక్కడుండాలో ఏం చెయ్యాలో తనకే అర్థంగాలేదు.

త్రాగుతూనే కూర్చున్నాడు సాయంత్రం దాకా. మధ్యలో ఒక్కమారు లోనికివెళ్ళి అన్నంతిని వచ్చాడు.

ఐదుగంటల ప్రాంతంలో ఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవరు పైకెత్తాడు. "హాలో" అని అరిచాడు.

"నేనండీ విమలాదేవిని మాట్లాడుతున్నాను. మావార్ని ఎవరో హత్యచేశారు?" అంది.

"రామ్మూర్తిగారివా?" అడిగాడు ఆత్రుతగా మాధవ రావు.

"అవునండీ!"

"నేను వస్తున్నాను" అంటూ ఫోన్ కట్ చేశాడు.

రామ్మూర్తి పెద్ద ఇంజనీరు. గవర్నమెంటు సర్వీసులో వుండేవాడు. మాధవరావు కంట్రాక్టులు ప్రారంభించిన కొత్తలో ఇద్దరూ స్నేహితులైనారు. ఆ తర్వాత కొన్ని సంవత్సరాలకు రామ్మూర్తి ఉద్యోగం మానేసి మాధవ

రావుతో భాగం పెట్టాడు.

మాధవరావు ఎక్కివచ్చిన కారు రామ్మూర్తి ఇంటిముందాగింది. కాంపౌండ్ నిండా జనం వున్నారు. పోలీస్ వాన్ వెలుపలేవుంది. జనాన్ని త్రోసుకుని లోనికి వెళ్ళాడు.

రామ్మూర్తి శరీరం రక్తంతో తడిసివుంది.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్ ను.

"ఏముంది? ఎవడో కాంపౌండ్ వెలుపలనుండి పోర్టికోలో కారు దిగుతున్న రామ్మూర్తిగారిని రివాల్వరుతో కాల్చిచంపాడు."

"అతన్నెవరూ చూడలేదా?"

"లేదు! నల్ల అంబాసిడర్ కారులో వెళ్ళిపోయాడని కొందరంటున్నారు."

మాధవరావు రామ్మూర్తి పైకివంగి చూశాడు. గుండెకు పైగా, రివాల్వరుగుండు దూసుకుపోయిన గాయం కనుపించింది. పోలీసులు ఫోటోలు తీయటం ముగించాక, శవాన్ని పోస్ట్‌మార్టం చేసేందుకు, అంబులెన్సుకు తరలించారు.

మాధవరావు లోనికి వెళ్లాడు. విమలాదేవి విచారిస్తూ కూర్చునుంది. "అన్నయ్యా!" అంటూ బావురుమని ఏడ్చింది.

"ధైర్యం తెచ్చుకో అమ్మా! ఆయనకు చావు ఇంతత్వరగా ఈ రూపంలో వస్తుందని నాకు తెలీదు" అన్నాడు కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

ఇన్ స్పెక్టర్ లోనికొచ్చాడు. విమలాదేవి ఏడుస్తూనే ఆయనకు నమస్కారం చేసింది.

"అమ్మా! మీకు జరిగిన అన్యాయం తలచుకొంటే నాకు విచారంగావుంది. మీవారికి ఎవరన్నా విరోధులున్నారా?" అడిగాడు.

"వాడికి విరోధులేమిటండి! చాలా మంచివాడు!" అన్నాడు మాధవరావు.

"సారీ! మీరిద్దరూ స్నేహితులుకదూ! వారిగురించి మీకే ఎక్కువ తెలిసుండాలి. చెప్పండి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"తెలిసేందుకేముంది. పనితప్ప మరో ప్రాపకంలేనివ్యక్తి. నమ్మకస్తుడు. అందరితోనూ మంచిగావుంటాడు" అన్నాడు మాధవరావు.

"కానీ అతని కెవరో విరోధులున్నారన్నది సత్యం. ఈ కవరు చూడండి" అంటూ జేబులోంచి నీలంరంగు కవరు తీసి చూపించాడు.

దాన్ని చూడగానే మాధవరావు కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. శరీరం స్వాధీనం తప్పిపోయింది. తూలిపడబోయాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పడకుండా పట్టుకున్నాడు.

మాధవరావు తమాయించుకుని నిలబడ్డాడు.

"ఏమిటలాగయిపోయారు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రామ్మూర్తి చావు నన్ను కాస్త కలవరపెట్టింది" అన్నాడు తన భయం బయట పడనీయకుండా జాగ్రత్తపడుతున్నట్లు.

"ఈ కవరులో ఉత్తరం వుంది" అంటూ చిన్న తెల్ల కాగితం వెలుపలకు లాగాడు. దాన్ని పెద్దగా చదివాడు. అందులోనూ "ఈ మధ్యాహ్నం మూడుగంటలకు నీ చావు మూడింది కాచుకో" అని వుంది.

రామ్మూర్తిని చంపినవ్యక్తే తన్ను చంపుతానని బెదిరించాడన్న విషయం మాధవరావుకు అర్థంకాగానే సగంప్రాణం పోయింది.

"మీరింతకుముందిలాంటి కవరు చూశారా?" అడిగాడు

ఇన్‌స్పెక్టర్.

"చూశానండీ!" అంటూ జేబులోంచి కవరు తీసి అందిస్తూ "నాకు రాత్రికి ముహూర్తం పెట్టాడు. ఎలాగైనా మీరే కాపాడాలి!" అన్నాడు ఏడుస్తూ మాధవరావు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉత్తరం పూర్తిగా చదివి "ఈ వుత్తరాల్ని బట్టి చూస్తే అతనెవరో మీ ఇద్దరికీ విరోధిలా వున్నాడు. అందుకే ఇద్దర్నీ బెదిరించాడు" అన్నాడు.

"వాడెవరయివుంటాడాని ఎంతో ఆలోచించాను. తల బ్రద్దలు కొట్టుకున్నాను ఇప్పటిదాకా. నాకెవ్వరూ తోచడం లేదు. ఈ రాత్రికి ఊరొదిలి వెళ్ళిపోవాలనుకుంటున్నాను."

"అలాంటి పిచ్చిపని చెయ్యకండి. హంతకుడు తన పని సులభంగా నెరవేర్చుకునేందుకు మీరే వీలు కల్పించినట్లవుతుంది" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అయితే నన్నేం చెయ్యమంటారు?"

"ఇంట్లోనే వుండండి. ఎక్కడికీ వెళ్ళకండి. మీకు సాయంగా వుండేందుకు నలుగురు పోలీసుల్ని పంపుతాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మీరెలాగైనా వాడెవడో పట్టుకుని ఉరికంబ మెక్కించాలి" అన్నాడు మాధవరావు.

"అలాగే! మీరు ధైర్యంగా వుండండి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

మాధవరావు విమలాదేవికి ధైర్యంచెప్పి, తనకుతనే ధైర్యం తెచ్చుకొని, తిన్నగా కారెక్కి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

6

ఆనంద్ హోటల్‌లో కూర్చున్నాడు. తెల్లటి గుడ్డతో రివాల్వర్ శుభ్రంగా తుడిచి పెట్టుకున్నాడు. ఫోన్‌కాల్ కోసం ఎదురుచూస్తూ, గ్లాసు తర్వాత గ్లాసు బ్రాంది

త్రాగడం మొదలెట్టాడు.

ఫోన్ గణగణమంటూ మ్రోగింది.

రిసీవరు తీశాడు. "హల్లో!" అన్నాడు ఆనంద్.

అవతలవేపునుండి "నేనే!" నంటూ పతి కంఠం వినిపించింది.

"ఏమిటి విశేషాలు?" అడిగాడు ఆనంద్.

"అంతా అనుకున్నట్లుగానే జరిగింది. నిన్నెవరూ గురుపట్టలేదు. కానీ కారునుమాత్రం గుర్తుపట్టారు" అన్నాడు పతి.

"ఫరవాలేదు. ఆ కారు మనదిగాదు" అన్నాడు ఆనంద్.

"మీరు చూపించిన ఫోటోలోవున్న మనిషిలాంటి మనిషి రామ్మూర్తిగారింటికి వచ్చాడు. అతనూ, ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇంట్లోకి వెళ్ళి చాలాసేపు తర్వాత తిరిగొచ్చారు. కారెక్కుతూ, ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో ఇంట్లోనే వుంటాననీ, తనకురక్షణగా నలుగురు పోలీసుల్ని పంపమని పురమాయించడం నేను విన్నాను" అన్నాడు పతి.

"గుడ్ వర్క్! నువ్వు సాయంత్రం ఏడింటికి స్టేషనుకిరా. నాలుగో ప్లాట్‌ఫామ్‌పైన నీకోసం కాచుకు వుంటాను- బైదిబై ఈ విషయాలు రేఖకు చెప్పావా?"

"లేదు!"

"చెప్పొద్దు. ఆడవాళ్ళ నోట్లో రహస్యం దాగదు."

"యస్ బాస్. మన తర్వాత కార్యక్రమం చెప్పలేదు" అన్నాడు పతి.

"అందుకే నిన్ను రమ్మంది" అంటూ ఫోన్ కట్ చేశాడు. బ్రాందీ మరోగ్లాసు పుచ్చుకున్నాడు.

జేబులోంచి లావుపాటి కవరు వెలుపలకి లాగాడు.

అందులో ఐదు ఫోటోలున్నాయి. రామ్మూర్తి ఫోటోపైన ఎర్ర సిరాతో పెద్ద 'ఇంటూ' మార్కు పెట్టాడు.

బాత్‌రూంకివెళ్ళి స్నానంచేసి, శుభ్రంగా డ్రస్ చేసుకున్నాడు. రివాల్వరును చంకలో అమర్చుకున్న గ్లవ్‌లో బిగించాడు. పైన కోటు తొడుక్కుని, చకచక క్రిందికి దిగొచ్చాడు.

రెస్టారెంటులో టిఫిను చేద్దామని వెళ్ళాడు.

అందరూ అప్పుడే రామ్మూర్తి హత్యగురించి చర్చిస్తున్నారు. హంతకుడి ధైర్యానికీ, సాహసానికీ, అచ్చెరువు చెందుపోతున్నట్లు మాట్లాడసాగారు.

వాళ్ళ మాటలు విని నవ్వుకున్నాడు. బేరరు రాగానే దోసె, కాఫీ తెమ్మని చెప్పాడు.

ఐదు నిముషాల్లో టిఫిన్ ప్లేటు తెచ్చి ముందుపెట్టాడు. మెల్లగా స్పూనుతో తినటం ప్రారంభించాడు.

మాధవరావును ఎలా చంపడమాని ఆలోచించసాగాడు. ప్రతిరోజూ తొమ్మిదిగంటలకల్లా రజిని ఇంటికి వస్తాడని తను సేకరించిన సమాచారంవల్ల తెలిసింది. అతన్ని సులభంగా చంపొచ్చను కున్నాడు. అందుకే తొమ్మిది గంటలకు ముహూర్తం పెట్టాడు.

కాని రామ్మూర్తి చావునుచూచి బెదిరిపోయి, ఇంట్లోనే వుండేందుకు తీర్మానించుకున్నా డతను. అందుకు తోడు పోలీసుల్ని తనకు రక్షణగా పిలిపించుకుంటున్నాడు.

కాఫీ త్రాగడం పూర్తిచేశాడు. బిల్లు చెల్లించి, హోటలు నుండి బైటపడ్డాడు.

రిక్షాఎక్కి "రైలుస్టేషను" అన్నాడు. హత్యచేసిగూడా రాజులా తిరగగల ధైర్యం వున్నందుకు తన్ను తనే అభినం

రించుకున్నాడు ఆనంద్. స్టేషనుముందు దిగి డబ్బులిచ్చి లోని కెళ్ళాడు.

నాలుగో నెంబరు ఫ్లాట్ ఫాం చివరికంటూ నడిచివెళ్ళాడు. వచ్చేపోయే రైళ్ళేవి లేకపోవడంతో జనమెవ్వరూ లేరు. పతి కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్నాడు. ఆనంద్‌ను చూడ గానే లేచి ఎదురువచ్చాడు.

"రేఖ నిన్నడిగిందా ఎక్కడికి వెళ్తున్నావని?" అడిగాడు ఆనంద్.

"అడిగింది. అలా తిరిగి వస్తానని చెప్పాను."

"నన్ను గురించి అడిగిందా?"

"ఎక్కడున్నావనీ, ఏంచేస్తున్నావనీ అడిగింది. తెలీ దన్నాను."

"గుడ్! ఈ రాత్రికి మాధవరావును చంపాలి! ఏదైనా మార్గం చెప్పు."

"నాకేం తోచడంలేదు. నువ్వే ఆలోచించు. హత్య చెయ్యడంతప్ప మరేపనయినా చేసేందుకు నాకు అభ్యంతరం లేదు!"

"అయితే నువ్వు రజినిని ఎనిమిదిన్నరకల్లా కలుసుకో. ఆమెను భయపెట్టి మాధవరావును అక్కడికి రప్పించేందుకు ఒప్పించు. మిగిలింది నేను చూసుకుంటాను" అన్నాడు.

"ఆమె ఒప్పుకోకపోతే!"

"చంపుతానని బెదిరించు. దెబ్బతో మాధవరావుకు రమ్మని ఫోన్ చేస్తుంది."

"అంతా అయ్యాక నా గుర్తులన్నీ పూస గుచ్చినట్లు పోలీసులకు చెపితే క్షణాలమీద వేటాడి పట్టుకోరూ నన్ను" తన అనుమానం వ్యక్తంచేశాడు పతి.

ఆనంద్‌కు అతను చెప్పిందికూడా సబబుగానే తోచింది. పతి పట్టుబడకుండా ఉండాలంటే రజనినికూడా చంపాలి. అనవసరంగా అమాయకురాలి ప్రాణాలు తీసేందుకు మన సొప్పలేదు.

ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. అతనికి మెరుపులా ఏదో ఆలోచన తట్టింది. సంతోషంగా ఈలవేశాడు. తన ప్లాను పతికి చెప్పాడు.

“ఓ. కే!” అన్నాడు పతి.

“ఒక హత్య పూర్తయింది. మరి ఇస్తానన్న రెండువేలు ఇచ్చేస్తారా?” అడిగాడు.

జేబులోనుండి డబ్బుతీసి ఇచ్చాడు. అందుకుని భద్రం చేసుకున్నాడు పతి. ఇద్దరూ అక్కడనుండి విడిపోయారు. పతి రైలుపట్టాలుదాటి రెండో ప్లాట్‌ఫామ్ పైకెక్కి అటుగా వెలుపలి కొచ్చేశాడు.

7

రేఖకు పతి ఏంచేస్తున్నాడో అర్థంగాలేదు. ఏమడిగినా విసుక్కోవడం మొదలెట్టాడు. మరీ ఘట్టిగా అడిగితే ‘అడదానివి నీకెందుకు?’ అంటున్నాడు. నెల్లూరులో బయలుదేరింది మొదలు, తను ఆనంద్‌తో మనకు సంబంధంవద్దని పోరాడింది.

ఆనంద్‌ను చూస్తేనే రేఖకు భయం పుట్టుకొచ్చింది. అతని కళ్ళల్లో క్రూరత్వం అతన్నో బెబ్బులిలా చిత్రించ సాగింది తన కళ్ళకు.

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకు అన్నంతిని వెళ్ళాడు పతి. తిరిగి నాలుగింటికి వచ్చాడు. గంటసేపు గదిలో వున్నాడు. ఉన్నగంటా, చీమ చిటుక్కుమన్నా కంగారు పడిపోసాగాడు.

ఇద్దరూ ఏదైనా ఘోరం చేశారేమోననిపించింది. తనపైన తనకే అసహ్యం వేసింది. నీచుడ్ని నమ్ముకుని లేచివచ్చి నందుకు. ఇల్లొదిలాక మొదటిసారిగా విచారించింది.

పతి కెలాగైనా ఆ పాడు స్నేహంనుండి కాపాడాలి. అందుకు తనేం చెయ్యాలో ఆలోచించసాగింది.

పతి వెళ్ళబోయేముందు అడిగింది. అతను చెప్పలేదు. తనూ వస్తానంది. వద్దన్నాడు. మొండికేసింది. కసురుకున్నాడు.

అతను వెళ్ళాక రేఖగూడా హోటల్ తలుపులు తాళం బెట్టి వెళ్ళింది క్రిందకు. పతి రిక్షా ఎక్కుతూ కనిపించాడు. రేఖగూడా రిక్షా ఎక్కి పోనిమ్మంది.

పతి ఎక్కిన రిక్షా వెనుకాలనే రేఖ రిక్షా వెళ్ళింది. అతను దిగి స్టేషనులో కెళ్ళటం రేఖ గమనించింది.

పది నిముషాలు అక్కడే నిలబడింది. పతి తిరిగొస్తాడేమో నని చూడసాగింది. రాలేదు.

ఇంతలో మరో రిక్షాలోంచి దిగుతున్న ఆనంద్ కనుపించాడు. ఆమెకు అసలు సంగతి అర్ధమయింది. ఇద్దరూ ఏదో గూడుపుఠాణీ చేస్తున్నారన్నమాట.

ఆనంద్ కూడా స్టేషనులోకి వెళ్ళిపోయాడు.

అరగంటసేపు అక్కడే తచ్చాడుతూ నిలబడింది.

"గిరాకీ కావాలా?" అంటూ రిక్షావాళ్ళు చుట్టూ ముట్టారు. నాలుగుతిట్టి ఇంకా సదూరంగా వెళ్ళి నిలుచుంది. ఒంటరిగా ఆడది నిలబడితే చాలు, విటుడికోసం వేటాడు తుందనుకుంటారు వెధవలు.

నలుగురైదుగురు నాగరికంగావున్న స్టూడెంట్సు తన ప్రక్కనే వెళ్తూ ఈలవేశారు. తల త్రిప్పిచూసింది.

"వస్తావా?" అడిగాడొకడు.

"వందిస్తాం! నలుగురికీ!" అన్నాడు మరొకడు.

చెప్పు విప్పింది విసిరి కొట్టేందుకు. నలుగురూ ఉడాయించారు.

ఇంతలో స్టేషనులోనుండి ఆనంద్ రావటం గమనించింది. అతనువచ్చి హోటల్ డ్రీమ్‌లాండ్‌కు రిక్షా మాట్లాడుకోవటం దూరంనించే విందిం. అతని రిక్షా కదిలిపోయాక తనుకూడా అదే హోటల్‌కు రిక్షా మాట్లాడుకుంది.

డ్రీమ్‌లాండ్ ముందు దిగి లోనికివెళ్ళింది. ఆనంద్ ఏ గదిలో వుంటాడో ఎలా తెలుసుకోవాలో అర్థంగాలేదు. అతను తన స్వంత పేరుపైన రూంతీసుకొని వుండడు. పతిగూడా మారు పేరుమీదే రూం తీసుకున్నాడు.

ఒక్కొక్క అంతస్తే ఆనంద్‌ను వెతుక్కుంటూ తిరిగింది. మూడో అంతస్తులోని ముప్పయి ఆరవరూం ఒక్కటి తెరచి వుంది. మిగిలిన అన్నింటికీ తాళాలువేసి వున్నాయి. ఆనంద్ ఆ గదిలోనే ఉండివుండాలని ఊహించింది.

మెల్లగా తలుపు తట్టింది. లోపల్నుంచి ఏ విధమైన సమాధానం రాలేదు. ఇంకొంత పెద్దగా తట్టింది. తలుపులు తెరచుకున్నాయి. ఎదురుగా ఆనంద్ కనుపించాడు.

"మే! ఐ కమిన్!" అడిగింది.

"నువ్వా! రా!" ఆశ్చర్యం, కంగారు ధ్వనించాయి అతని కంఠంలో.

ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని ఒక్కలాగు లాగి, తలుపులు మూశాడు. బోల్ట్ పెట్టాడు.

"ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్? నేనిక్కడున్నానని పతి చెప్పాడా?"

"పతి పిరికిపంద. ఆడవాళ్ళంటే అతనికి గౌరవంలేదు.

నా కతను చెప్పలేదు. నేనే వెతుక్కుంటూ వచ్చాను" అంది రేఖ.

"ఎందుకు?"

"నీతో మాట్లాడాలని."

"నాతోనా? నీకేం మాటలు?"

"పతిని నేను ప్రేమించాను. నాకు అమరసుఖాలు అవసరంలేదు. కానీ మా ప్రేమ కలకాలం వర్ధిల్లాలి. అతనితో నేను జీవించాలి. కూలిచేసుకొనయినా బ్రతుకుతాం. అతన్ని నువ్వు లేనిపోని వ్యవహారాల్లో లాగి అన్యాయం చెయ్యవద్దు. అతన్నొదిలెయ్" అంది రేఖ.

"నాకు అతనికీ ఏం సంబంధంలేదు. మేమేం ఘోరాలు చెయ్యడంలేదు" అన్నాడు ఆనంద్.

"నాకు తెలుసు మధ్యాహ్నం జరిగిన హత్య నువ్వే చేశావని. అందుకు నీకు పతి సాయంగా వున్నాడనిగూడా తెలుసు" అంది రేఖ నిదానంగా.

"నో! నో! అంతా అబద్ధం!" అన్నాడు పెద్దగా.

"అబద్ధం కావాలనే కోరుకుంటున్నాను. పతిని వదిలేసినందుకు ప్రతిఫలంగా నీకేం కావాలన్నా ఇస్తాను. ఇష్టముంటే ఇప్పుడే, ఇక్కడే అనుభవించు. అంతకన్నా నేను నీకు ఇవ్వగలిగిందికూడా లేదు" అంది రేఖ.

"నాన్సెన్స్! నోటికొచ్చినట్లల్లా వాగకు" అన్నాడు ఆనంద్.

"నా మాట వినకుంటే, నేను చెప్పిన వివరాలు ఎక్కడ వాగకూడదో అక్కడికే వెళ్ళి వివరంగా వాగుతాను. అప్పుడేమవుతుందో తెలుసా?" అడిగింది రేఖ చెక్కు చెదరని గుండె ధైర్యంలో.

"అంటే పోలీసులతో చెప్తావా?"

"చెప్తాను!"

"అలా చేస్తే పతినిగూడా త్రోస్తారు నాతో బాటు జైల్లోకి."

"కనీసం అక్కడ ప్రాణాలతోనన్నా ఉంటాడు. నీతో వుంటే అవిగూడా దక్కవని తెలుసు" అంది రేఖ.

ఆనంద్ కు మతిపోయింది. అనుకోని విధంగా సంఘటనలు మలుపు తిరుగుతున్నాయి. ఒక అబల తనకూ, తన ప్లానుకూ పెద్ద ఆపదలా అడ్డురావడం సహించలేకపోయాడు.

ముందుకి దూకి రేఖ జుట్టుపట్టుకున్నాడు. క్రిందికివంచి వెడల్పాటి ప్లాస్టరుతీసి నోటికి అతికించాడు. కర్టెన్ త్రాడు లాగి కాళ్ళు చేతులు కట్టి, మంచం కిందకు తోశాడు. ఆమె నెలా వదిలించుకోవాలాని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

8

ఎనిమిదిగంటలా నలభై అయిదు నిముషాలయింది.

మాధవరావు ఆఫీసు రూంలోనే కూర్చున్నాడు. ఎదురుగా వున్న గోడగడియారంకేసి చూడసాగాడు. కిటికీ తలుపులన్నీ మూసివున్నాయి. గుమ్మం వెలుపల పోలీస్ కానిస్టేబుల్ వున్నాడు. కాంపౌండ్ లో మరో నలుగురు జవాన్లు కాపలా వున్నారు. ఆయనకు కొంత ధైర్యంగావున్నా, భయంగా మాత్రం వుంది.

హంతకుడు అఖండుడు. మిట్ట మధ్యాహ్నం, నట్టనడి వీధిలో నిల్చుని రామ్మూర్తిని కాల్చి చంపిన కర్కోటకుడు. వాడికి తన్ను చంపడం అసాధ్యం కాదేమోననిపించింది.

ఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవరు పైకెత్తి "హల్లో! మాధవరావు స్పీకింగ్!" అన్నాడు పెద్దగా.

"నేను యస్. పి. ఆదిత్యన్‌ను మాట్లాడుతున్నాను," అన్నాడు అవతలవైపునుండి అధికారం వుట్టిపడే గొంతుకతో.

"చెప్పండి సార్! మీ వాళ్ళు కాపలావున్నారు. నాకేం భయంలేదను కుంటాను" అన్నాడు.

"ఆ మాటే చెప్పాలని ఫోన్ చేశాను. రామ్మూర్తిని చంపిన హంతకుడు చిక్కాడు. ఇంతకుముందే అరెస్టుచేసి తీసుకొచ్చాం. మా వాళ్ళను స్టేషనుకి వెళ్ళమని చెప్పండి. మీరు వెంటనే పోలీస్ హెడ్ క్వార్టర్సుకు రండి. వాడిని చూద్దురు" అన్నాడు ఎస్. పి.

"నన్ను హత్య చేస్తానన్నదికూడా అతనేనా?" అడిగాడు మాధవరావు ఆత్రుత, భయం చావక.

"ఆఁ! అతనే. మీరు త్వరగా రావాలి. వచ్చేప్పుడు ఆ కవరుకూడా పట్టుకురండి" అన్నాడు యస్. పి.

"అలాగే! వస్తున్నాను" అంటూ ఫోన్ కట్ చేసి తలుపులు తెరచి, కానిస్టేబుల్స్‌తో జరిగిన విషయాం చెప్పాడు. వాళ్ళు వెంటనే వెళ్ళిపోయేందుకు సిద్ధమైనారు.

మాధవరావు బట్టలు మార్చుకుని, నీలం రంగు కవరు జేబులో పెట్టుకొని, భార్యకు తను విన్న శుభవార్త చెప్పాడు. ఆమె గుండెలమీద కుంపటి దిగిపోయినట్లు తేలికపడింది.

వెలుపలికొచ్చి కారెక్కాడు. గంట రెండు నిముషాలు తక్కువగా కొట్టిందయింది.

కాంపౌండ్ గేటు దాటుతుండగా కుడికణత చురుక్కుమంది. తల త్రిప్పాడు మాధవరావు. గుండెల్లో ఏదో లోహపు ముక్క గ్రుచ్చుకున్నట్లుంది.

"అమ్మా" అంటూ వొరిగిపోయాడు. కారు కాంపౌండ్ గేటుకు గుద్దుకుంది.

డబ్ డబ్ మంటూ గోడవారగావున్న మోటార్ సైకిల్ మబ్బుల్లోంచి దూసుకుపోయే స్పుట్నిక్‌లా రివ్వున వెళ్ళి పోయింది. ఐదు నిముషాల్లో జనం తండోపతండాలుగా పోగయినారు.

మాధవరావుగారి భార్య జుట్టు పీక్కుంది. తల గోడకేసి బాదుకుంది.

వచ్చిన వాళ్ళల్లో ఎవరో పోలీసులకు ఫోన్ చేశారు. పది నిముషాల్లో పోలీసు పటాలం వచ్చింది.

పోలీస్ డాక్టర్ రివాల్వర్ గాయం చూడగానే, "రామ్మూర్తినిగూడా ఇదేరకం రివాల్వరుతో కాల్చారు. ఆదెబ్బ, ఇది ఒకటిగానే వున్నాయి" అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ లోనికి వెళ్ళి జరిగిందంతా తెలుసుకున్నాడు. ఆదిత్యన్‌గారికి ఫోన్ చేసి అడిగాడు వారేమైనా మాధవ రావుకు ఫోన్ చేశారా అని. వారు తనకు తెలీదన్నారు.

అంటే హంతకుడే ఫోన్ చేసి, పోలీసుల్ని తన త్రోవ నుంచి తప్పించాడని తెలుసుకోనేందుకు పెద్ద ప్రయత్నం అవసరం లేకపోయింది.

రెండు హత్యలు పకడ్బందీగా జరిగాయి. ఇద్దరూ ధన వంతులే! ముందు చెప్పి మరీ హత్యచేశాడు హంతకుడు. విరోధులులేరన్నారు ఇద్దరూ. ఆ స్త్రీకోసం వారను లెవరన్నా చేశారేమోననుకో నేందుకు వీలులేదు. మరి ఈ హత్యలవెనుక నున్న అసలు అంతరార్థమేమిటో తెలుసుకొంటే తప్ప, హంతకుణ్ణి పట్టుకోవడం అసంభవం అన్న నిర్ణయానికొచ్చాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

మామూలుగా తను జరుపవలసిన దర్యాప్తంతా జరిపాడు. స్టేట్‌మెంట్లో రిపోర్టుచేశాడు. సంతకాలు తీసుకున్నాడు.

శవాన్ని ఫోటోలు తీయించి పోస్ట్‌మార్టమ్ చేసేందుకు, అంబులెన్సులో మార్చురీకి తరలించాడు.

విజయవాడ నగరమంతా భయాందోళనలతో బిక్కచచ్చిపోయింది. డబ్బుగలవాళ్ళంతా ఇదేదో నక్సలైట్ల దురాగతమని ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని కూర్చున్నారు.

పోలీస్ డిపార్టుమెంటు పేపర్లలో ప్రకటన వేసింది. నీలం రంగు కవర్లలో హాత్య చేస్తామంటూ బెదిరింపు ఉత్తరాలెవరికొచ్చినా, వారు వెంటనే దగ్గరలోవున్న పోలీస్ స్టేషనుకు రిపోర్టు చెయ్యమని ఆ ప్రకటనద్వారా కోరారు.

ఆ రాత్రికంతా గుండెలపైన చెయ్యివేసుకుని పడుకున్నారు. తెల్లారి తొమ్మిదింటిగ్గాని ఉత్తరాలు రావని అందరికీ తెలుసు. అంతదాకా ఫరవాలేదనిపించింది వాళ్ళకు.

9

గంట పదకొండయింది.

ఆనంద్, పతి, అంతకుముందే గదికొచ్చారు. జరిగిందంతా చెప్పాడు ఆనంద్ రేఖ విషయం. విని కంగారుపడ్డాడు పతి.

"రేఖేది?" అడిగాడు పతి.

"ఆ మంచంక్రింద చూడు" అన్నాడు ఆనంద్.

పతి లైటువేసి ఒంగి మంచంక్రింద చూశాడు. అక్కడెవ్వరూ కనుపించలేదు.

"ఇక్కడ లేదే?" తల పైకెత్తి అడిగాడు.

"లేదా? ఏమవుతుంది? నేను అక్కడికి తోసి తాళం వేసుకొచ్చాను" అన్నాడు ఆనంద్.

పతి మళ్ళీచూశాడు. కనుపించలేదు.

"లేదు!" అన్నాడు పతి.

ఆనంద్ గబగబ బాత్‌రూం తలుపు తెరచాడు. అందులో వుందేమోనని. అక్కడా కనుపించలేదు. లెట్రిన్ తలుపు తీశాడు. అక్కడాలేదు. కానీ వెంటిలేటర్ కేసి చూశాడు. సులభంగా దూరిపోవచ్చు అందులోనుండి.

"పతీ! దాంట్లోంచి వెలుపలికి వెళ్ళిపోయినట్లుంది" అన్నాడు వెంటిలేటరు చూపిస్తూ.

"నీగది మూడో అంతస్తులో వుంది. వెనుక వేపుకు దూకాల్సిందే! ఇంతెత్తునుండి దూకితే ప్రాణం పోతుంది" అన్నాడు పతి.

ఆడమనిషి అంత సాహసం చెయ్యగలదన్న నమ్మకం లేదు ఆనంద్‌కు. వెనుక వేపు గార్డెన్ వుంది. అక్కడ పడి వుందేమోనన్న అనుమానం వేసింది. పతిని వెళ్ళి చూసి రమ్మన్నాడు. పతి హడావుడిగా క్రిందకు వెళ్ళాడు. ఐదునిముషాల్లో తిరిగివచ్చాడు. అక్కడెవ్వరూ లేరని చెప్పాడు.

"కొంపదీసి రేఖ నన్ను బెదిరించినట్లు పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళిందా?" అడిగాడు ఆనంద్.

తన వస్తువులేమన్నా పోయాయేమోనని చూసుకున్నాడు. మంచమ్మైనున్న పరుపు క్రింద దాచుకొన్న డబ్బుంది. కానీ ప్రక్కనున్న కవరులేదు. ఆ కవరు చాలాముఖ్యం తనకు. అది పోలీసుల చేతిలో పడిందంటే తనపని అఖరు. కంగారు పడ్డాడు.

"ఏమయింది?" అడిగాడు పతి.

"రేఖ నా కాగితాలు కాజేసింది. ఎక్కడున్నా ఆమెని ముందు పట్టుకోవాలి. మనం ఇక్కడుంటం క్షేమంగాదు. పద వెళ్దాం. నేనిక్కడి రూం ఖాళీచేస్తాను. నువ్వుగూడా అక్కడ ఖాళీచేసి వచ్చెయ్యి" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఎక్కడ కలుసుకుందాం."

"గాంధీహిల్ క్రింద ట్రావెలర్స్ లాడ్జికిరా! రామకృష్ణ అన్న పేరుతో గది తీసుకుంటానక్కడ. గంటలోగా వచ్చెయ్యాలి. ఎక్కడున్నా రేఖను వెతికి పట్టుకోవాలి. ఆడవాళ్ళతో ఇలాంటి వ్యవహారాలు చాలా ప్రమాదం" అన్నాడు ఆనంద్.

"నువ్వేం కంగారుపడకు. కనుపిస్తే కట్టుదిట్టంలో పెట్టే పూచీ నాది" అన్నాడు పతి.

"నా రహస్యాలు దానికి తెలిశాక ఒకరు కట్టుదిట్టంలో పెట్టడంకాదు. నేనే దానినోరు శాశ్వతంగా మూయిస్తాను" అన్నాడు ఆనంద్ క్రోధంగా.

"అలాగేలే!" అన్నాడు పతి అక్కడ్నుంచి బయలుదేరుతూ.

కాళ్ళు చేతులు కట్టేసినా, నోటికి ప్లాస్టరేసినా, రేఖ గదిలోంచి ఎలా తప్పించుకుందో ఎంత ఆలోచించినా అర్థంగాలేదు. గది ఖాళీచేసి, డబ్బు చెల్లించేందుకు కౌంటరులోకొచ్చాడు ఆనంద్.

కౌంటర్‌లోవున్న వ్యక్తి "ఏం సార్! అప్పుడే ఖాళీ చేస్తున్నారా?" అడిగాడు.

"వచ్చిన పనయిపోయింది. వెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నాడు.

"పాపం ఆ అమ్మాయిని గదిలో పెట్టి తాళంవేసి వెళ్ళిపోయారా?" అడిగాడతను. ఎవరా అమ్మాయని అందామనుకొని తమాయించుకుని, నవ్వు తెచ్చుకొన్నాడు పెదాలపైన.

"పాపం ఫోన్‌చేసింది. ఇరవై ఇస్తామని చెప్పి పిలుచుకొచ్చారటగా. ఎముకలు విరిగాయంది. మీరు వచ్చేలోగా వెళ్ళిపోతానంది. అలా వెళ్ళనీకుంటే అల్లరిపెట్టి హోటల్

పరువు తీస్తానంది. డూప్లికేట్ తాళంతో తలుపులు తెరచి పంపించేశాను" అన్నాడు అతను.

"రాత్రికంతా వుంటానంది. మధ్యలోనే మనసు మార్చు కుని వెళ్ళిపోతుందని నాకేం తెలుసు" అన్నాడు ఆనంద్.

"చాలా బాగుంది సార్!"

"నువ్వో ట్రిప్పు చూసుకోకపోయావా?"

"అడిగాను. డబ్బిస్తానన్నాను. ఓపిక లేదంది. రేపొస్తా నంది" అన్నాడు భుజాలు ఎగురవేస్తూ ఆనందంతో.

"గుడ్!" అన్నాడు చిల్లర తీసుకొంటూ.

"మళ్ళీ ఈవూరొస్తే మా హోటల్లోనే దిగండిసార్!"

"ఎందుకు మంచి అమ్మాయిని తెచ్చి నీకు చూపిం చేందుకా?" అడిగాడు ఆనంద్.

ఆనంద్ వీధిలో కొచ్చాడు. జరిగింది అర్థమైంది. రేఖ కట్లు ఎలానో విప్పుకునుంటుంది. నోటి కంటించిన ప్లాస్టర్ పీకి పారేసి, గదిలోవున్న ఫోన్ ద్వారా కౌంటర్ క్లార్కుతో మాట్లాడి, అతనిద్వారా తలుపులు తెరపించుకొని వెళ్ళి పోయింది.

ఒకవేళ తిరిగి పతి రూంకు పోయుంటుందేమోనన్న అను మానం కలిగింది. పతిముందు తను తొందరపడి మాట్లాడటం తప్పయిపోయిందనిపించింది.

ఆమెకు, పతి తన్నుగురించి చెప్పాక, ఆమె తన్నుండి దూరంగా పారిపోతుందేమోననుకున్నాడు. పతి డబ్బుకోసం తనతో చేతులు కలిపినా, తన్ను ప్రేమించివచ్చిన స్త్రీని, తెలిసి, తెలిసి, ఆపదలోకి తోస్తాడన్న నమ్మకం కలగలేదు.

తిన్నగా తను పతి వుండే హోటల్ కు వెళ్దామని ఆలో చించాడు. అది అంత మంచిపనిగా తోచలేదు. అక్కడ

రేఖవుంటే ఆవేశంలో ఆమెను చంపవలసివస్తుందేమోనన్న భయం కలిగింది. ఇంకా ముగ్గుర్ని చంపాలి. ఆ తర్వాత పోలీసులకు పట్టుపడ్డా, ఉరి తీయబడ్డా చింతలేదు. అందాకా ఎలాగైనా తప్పుకుని తిరిగి తీరాలి.

రిక్షా ఎక్కి గాంధీహిల్ క్రిందకు పోనిమ్మన్నాడు.

10

డ్రీమ్‌లాండ్ హోటల్‌కొచ్చాడు పతి. తిన్నగా మెట్లెక్కి గది గుమ్మంవద్దకు చేరాడు. తలుపు తట్టాడు. తెరచుకుంది. ఎదురుగుండా రేఖ కనుపించింది.

“పన్నెండవుతూంది. ఇంతదాకా ఏంచేస్తున్నావ్?” అడిగింది రేఖ.

“కట్టుకొన్న పెళ్ళాంలా ఏమిటా సంజాయిషీ అడగటం. నువ్వొచ్చి ఎంతసేపయింది?” అన్నాడు పతి.

“రావడమేమిటి? నీ కోసం ఎదురుచూస్తూ ఇక్కడే వున్నాను.”

“నువ్వెక్కడికెళ్ళింది, ఏంచేసింది, ఆనంద్ గదిలో ఏం దొంగిలించి తెచ్చింది అంతా నాకు తెలుసు. ఎందుకెళ్ళావ్ అక్కడకు” అడిగాడు కోపంగా.

“అక్కడికి వెళ్ళి వచ్చావన్నమాట!” అంది రేఖ.

“ఆఁ!”

తనెందుకు వెళ్ళిందీ ఏంజరిగిందీ వివరంగా చెప్పింది రేఖ.

“నిన్ను చంపాలనుకుంటున్నాడు ఆనంద్. అతని రహస్యాలు నీకు తెలిసినందుకు భయపడుతున్నాడు. ఒకవేళ ఇక్కడకు వస్తాడేమోనని భయంగావుంది” అన్నాడు పతి.

“వాడి రహస్యాలు నాకు తెలుసుండటం నీ ప్రాణాలకు మంచిది. నేను ప్రాణాలతో వున్నన్నిరోజులు నిన్ను అతనేం

చెయ్యడు. వాడిపనులు పూర్తయ్యాక నిన్నెటూ చంపాలను కుంటున్నాడు. ఈలోగా మనం ఎటన్నా వెళ్ళిపోదాం! ఏమంటావ్!'' అడిగింది రేఖ.

''నేనేం హత్యలు చెయ్యలేదు. అతనికి సాయంచేశాను. అందులోగూడా ఏవిధమైన ప్రమాదంలేదు. ఇప్పటికి నాలుగు వేలిచ్చాడు. ఇంకో ఆరువేలు సంపాయించే మార్గంవుంది. ఈలోగా అతను పోలీసులకు చిక్కాడంటే, అతని దగ్గరున్న డబ్బుమొత్తం మనకే వస్తుంది. దాంతో సుఖంగా వుండ వచ్చు. అందాకా నువ్వు ఎక్కడైనా వుండు. నేనొచ్చి కలుసుకుంటాను'' అన్నాడు పతి.

''వద్దు! అలా జరగదు. చావో, బ్రతుకో నీతోనే వుంటాను. నీకేవిధమైన అపాయం కలగకుండా చూస్తాను.''

''నాకేం అపాయంలేదు. నన్ను నేను రక్షించుకోగలను. నీ సంగతి తెలిస్తే ఊరుకోడు. అతనిదగ్గర దొంగిలించి తెచ్చిన కవరు నా కిచ్చెయ్. అదిచ్చేసి నువ్వు ఎటో వెళ్ళిపోయావని చెప్తాను,'' అన్నాడు పతి, తను రూం ఖాళీ చేయాలంటూ.

''అంటే నన్ను నట్టేట్లో ముంచేసి పోతావన్నమాట!''

''అదికాదు రేఖా! ఆనంద్ పచ్చినెత్తురు త్రాగే హంతకుడు. అతనిముందు నువ్వీ పరిస్థితుల్లో కనుపించావంటే చంపుతాడేమోనని భయంగావుంది.''

''చచ్చినా ఫరవాలేదు! నేనూ నీతో వస్తాను. అలా లేదంటే నువ్వుగూడా నాతో ఇక్కడే వుండు!''

పతి ఆలోచించాడు. రేఖను వదిలేసి వెళ్ళిపోయేందుకు మనస్కరించలేదు. అలాగని ఆమెను అంటిపెట్టుకొని వుండడం లేనిపోని ప్రమాదాలకు దారితీస్తుందేమోనన్న భయంగానూ వుంది. ఆనంద్‌తో తెగతెంపులు చేసుకొని ఎక్కడైనా వెళ్ళి

పోదామనిపించింది. ఇంకో ఆరువేలు సంపాదించుకునే అవకాశం జారవిడుచుకున్నట్లవుతుందని నిరాశ కలిగింది.

"ఏమిటి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావ్?" అంది రేఖ.

"ఏం చెయ్యాడమని?"

"నీ దగ్గర నాలుగు వేలుంది. ఆనంద్‌ను వదిలేసి వెళ్దాం. మరేదైనా వూరుపోయి మన బ్రతుకు మనం బ్రతుకుదాం" అంది రేఖ.

రెండు క్షణాలాలోచించాడు పతి. రేఖ చెప్పింది బాగుం దనిపించింది. ఆశకు అంతులేదు. ఎక్కడో ఒకచోట మనిషి దానికి అంతంగుర్తుపెట్టాలి. అదిక్కడే పెట్టేసి వెళ్ళటం వివేకమనిపించింది.

"సూట్ కేస్ సర్దు! వెళ్ళిపోదాం!!" అన్నాడు పతి.

రేఖకు ఆనందంగా వుంది. పతి తనసలహా విన్నందుకు గర్వంగావుంది. గబగబ బట్టలన్నీ సూట్ కేస్‌లో దోపింది. పతి క్రిందకు దిగివెళ్ళాడు. రేఖకూడా అతనివెంటే దిగి వెళ్ళింది.

ఇద్దరూ వీధిలోకొచ్చారు. రిక్షా ఎక్కి క్రిష్ణాబారేజివద్దకు పోనిమ్మన్నారు. పతికి బారేజి కాలినడకనదాటి అక్కడ్నుంచి మరో రిక్షాలో మంగళగిరిదాకా వెళ్ళి, ఆ తర్వాత గుంటూరు చేరుకుందామనివుంది. గుంటూరులో రెండు రోజు లుండి ఆ తర్వాత విశాఖపట్నం వెళ్ళి అక్కడేదన్నా హోటల్‌లో చిన్న ఉద్యోగం సంపాయించుకో వచ్చునన్న ధైర్యం కలిగింది.

బారేజిముందు దిగి డబ్బులిచ్చాడు. రిక్షా వెనక్కి వెళ్ళి పోయింది. రేఖ సూట్ కేస్ పట్టుకొని ముందు నడవసాగింది.

వెనకవేపు చూశాడు పతి. ఎవ్వరూ కనుపించలేదు. మెర్క్యురీలైట్లు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయి. తమను దాటుకుని నాలుగైదు రిక్షాలు వెళ్ళిపోయాయి.

ఇరవై నిముషాలు పట్టింది బ్యారేజి దాటేందుకు. బ్యారేజి దాటాక అంతా చీకటి. జనసంచారంలేదు. నాలుగైదు రిక్షాలున్నాయి. వెళ్ళి మంగళగిరికి వస్తారాని అడిగాడు. ఎవ్వరూ వస్తామనలేదు. రేఖకు చెప్పాడు. ఆమెకు అయోమయంగా వుంది. అర్ధరాత్రి, చీకట్లో, అక్కడెలావుంటామని ఆలోచించ సాగింది.

"ఇలా అడ్డంగా నడిచివెళ్తే 'క్రిష్ణాకెనాలు' స్టేషను వస్తుంది. అక్కడికెళ్దాం. ఏదైనా రైలురావచ్చు. రాకున్నా అక్కడ మనం పడుకోవచ్చు" అన్నాడు పతి.

"అలాగే!" నంది రేఖ.

నడక మొదలెట్టారు.

కాలిబాట. ముళ్ళు, కంపలు, రాళ్ళు, నడవటం కష్టంగా వుంది రేఖకు. ఆరాత్రి ఏమీ ఆహారం తీసుకోలేదు. నీరసంగానూ వుంది. పతికూడా వెంట నడవసాగాడు.

వెనకెవరిదో అడుగుల చప్పుడయింది.తలత్రిప్పి చూశాడు. చీకట్లో నల్లటి సూట్ లోవున్న ఆకారం కనుపించింది. పతి నిలబడ్డాడు. రేఖ ముందుకు నడవసాగింది.

"పతీ! నన్ను తప్పించుకోవడం అసాధ్యం. నాది నాగుపాము పగ. చేతులెత్తు! లేకుంటే కాల్చి చంపుతాను" అరిచాడు ఆనంద్.

రేఖకూడా ఆ మాటలు వినిపించాయి. వెనక్కి పరుగెత్తుకొచ్చి పతివెనుకగా నిలబడింది.

"రేఖా! నా గదిలో దొంగిలించిన కాగితాలు ఇచ్చెయ్!" అన్నాడు ఆనంద్.

"నా దగ్గరలేవు!" అంది రేఖ.

"ఏం చేశావ్?"

"పోలీసుల కిచ్చాను."

"ఎందుకిచ్చావ్?"

"నిన్ను పట్టించేందుకు."

ఆనంద్ పెద్దగా నవ్వాడు.

11

ట్రావలర్స్ బంగళా ఏలూరురోడ్ లో వుంది. రంగయ్య సారాగ్లాసు పుచ్చుకుని, ఒక్కొక్క చుక్క తాగ సాగాడు. మత్తు మెల్లగా మెదడుకు ఎక్కసాగింది. వచ్చీ రాని బూతుపాట వల్లించసాగాడు.

ఆ బంగళాకు రంగయ్య కాపలాదారు. వచ్చే పోయే వాళ్ళకు అన్నిరకాల ఏర్పాట్లు చెయ్యడం అతనిపని. మందు తెచ్చివ్వడం, మంచిమంచి అమ్మాయిల్ని సప్లయి చెయ్యడం, అందుకు ప్రతిఫలంగా సంపాదించిన సొమ్ముతో నుష్ఠుగా తాగడం అతని పని.

అతని కవ్వరూ లేరు. ఒకప్పుడు అంటే పదేళ్ళముందు కూతురు, కొడుకు వుండేవాళ్ళు. పెళ్ళాం ఎప్పుడో చచ్చి పోయింది. వాళ్ళిద్దరూ గుర్తుకు రాగానే కన్నీళ్ళు అప్రయత్నంగా వచ్చాయి.

కూతురు రంభలాగుండేది. మంచి యవ్వనంలో దోర మాగిన మామిడిపండులాగుండేది. పిల్లాడుకూడా రాజాలా గుండేవాడు. ఇద్దర్నీ రెండు కళ్ళుగా పెంచాడు. కానీ విధి వక్రించింది.

ఆ రాత్రి తన జీవితంలో మరచిపోని రోజు.

రాత్రి పదిగంటలప్పుడు పెద్ద కారొచ్చింది. అందులోంచి ఇద్దరు ఇంజనీర్లు దిగారు. వాళ్ళు తనకి తెలుసు. వాళ్లు వచ్చిన అరగంటకు మరో చిన్న కారు వచ్చింది. అందులోంచి ముగ్గురు పెద్దమనుషులు దిగారు. రాగానే ఇంజనీర్లని గురించి అడిగారు. అంతకుముందేవచ్చారని వాళ్ళకు చెప్పాడు తను.

వాళ్ళు లోనికి వెళ్లారు.

ఇంజనీరు రామ్మూర్తి తన్ను పిలిచాడు. విస్కీసీసాలు సర్ది గ్లాసుల్లోపోసి అందరికీ ఇవ్వమన్నాడు. చేశాడు తను. అతను తనకు పై అధికారి. ఆయనంటే భయం రంగయ్యకు. వచ్చిన పెద్దమనుషులు నోట్లకట్టలు లెఖ్ఖపెట్టి యిచ్చారు. ఇంజనీర్లు వాట్ని అందుకుని కోటుజేబుల్లో దాచుకున్నారు.

బిరియానీ పాకెట్లు విప్పి తిన్నారు. మనుషులకు మత్తు బాగా ఎక్కింది. రామ్మూర్తి, రంగయ్యని పిలిచాడు. వెళ్ళి చేతులుకట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

"ఇద్దరమ్మాయిల్ని పట్రా!" అన్నాడు వందరూపాయల నోటిస్తూ.

అరటిపళ్ళు, అగ్గిపెట్టెలా అంగట్లో కొని తెచ్చేలాంటివి ఆయనకు. నోటందుకుని, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ప్రక్కనే వున్న పైడిపేటకు వెళ్ళాడు. తనకు తెలిసిన ఖాతాలకు గిరాకులున్నాయి. ఎవ్వరూ రామన్నారు. పేటంతా తిరిగి తిరిగి కాళ్లు నొప్పిపుట్టాయి.

చిన్నగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెనక్కి తిరిగొచ్చాడు. రామ్మూర్తి వరండాలోనే వున్నాడు. చేతిలో బ్రాందీసీసా వుంది.

"ఏదిరా?" అడిగాడు.

"ఎవ్వరూ చిక్కలేదు బాబూ!" అన్నాడు.

"అయ్యా! బువ్వతిందువుగాని రా!" అంటూ తండ్రిని పిలవనొచ్చింది రంగయ్యకూతురు మాలక్ష్మి.

"నువ్వు పదవే! నేనొస్తున్నాను" అన్నాడు రంగయ్య.
"అదెవర్రా!" అడిగాడు రామ్మూర్తి.
"నాబిడ్డబాబూ!" అన్నాడు రంగయ్య.

"బాగానేవుంది. దాన్ని పంపు చాలు!" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"దాన్నా! పెళ్ళి చేసేందుకు ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాను బాబయ్యా! మేమటువంటివాళ్ళం కాము. అది రాదు" అన్నాడు.

"రాదూ!" అంటూ పెద్దగా అరచి చేతిలోవున్న బాటిల్ తో రంగయ్య నెత్తిపైన మోదాడు. దెబ్బ బలంగా తగిలింది. 'అమ్మా!' అంటూ క్రిందపడిపోయాడు. తండ్రిని పట్టుకునేందుకు పరుగెత్తింది మాలక్ష్మి.

మాలక్ష్మిని రామ్మూర్తి పొదివి పట్టుకున్నాడు. విడిపించుకునేందుకు కాళ్ళతో తన్నింది. చేతులతో రక్కింది. తల ఎగరేసింది. కానీ రామ్మూర్తి పట్టువదలకుండా లోనికీడ్చుకెళ్ళాడు.

అక్కకోసం వచ్చిన రంగయ్యకొడుకు అంతాచూశాడు. వాడి నెత్తురు సలసల కాగింది. ముందుకు పరుగెత్తాడు. తలుపులు మూసుకున్నాయి. కిటికీదగ్గర కెళ్ళాడు. దాన్ని కూడా మూసేశారు. పైకెక్కి వెంటిలేటరులోంచి లోనికి చూశాడు.

లోపలున్న ఐదుగురూ మాలక్ష్మిమీద పడ్డారు. ఒకడు చీర లాగాడు, మరొకడు జాకెట్ చింపాడు. ఇంకొకడు

లంగా పీకాడు. మాలక్ష్మి ఏడ్చింది. బ్రతిమిలాడింది. వాళ్లు వినిపించుకోలేదు. మంచంపైన పడేశారు. నలుగురు కాళ్లు చేతులు పట్టుకొన్నారు ఘట్టిగా. రామ్మూర్తి ఆమె తొడల సందున కూర్చున్నాడు.

రంగయ్య కొడుకు ఆ ఘోరం చూడలేకపోయాడు.

"అయ్యా!" అంటూ మాలక్ష్మి పెట్టిన కేక రంగయ్య కొడుకులోని మనిషిని చంపేసింది. ప్రతీకారంకోసం మనస్సు తహతహలాడింది. ఆ రాత్రి మాలక్ష్మి ఉరితీసుకుంది.

పేదవాళ్ళు కావడంవల్ల తిండికిలేక ప్రాణంతీసుకున్నా రన్నది లోకం. రంగయ్యకొడుకుమాత్రం ఇంట్లోంచి పారి పోయాడు. ఆ ఐదుగురు మనుషులు ఎవరో, ఎక్కడుంటు న్నారో, ఏంచేస్తున్నారో, వివరాలు సేకరించాడు.

రంగయ్య కొడుకుపోయాక సగం చచ్చిపోయాడు. కొడుకు యింటికిరావడం మానేశాక పూర్తిగా చచ్చినశవ మైనాడు. బ్రతకాలని లేకున్నా చావుకోసం ఎదురుచూస్తూ సారా త్రాగుతూ, కాలక్షేపం చెయ్యడం నేర్చుకున్నాడు. తన కొడుకు వస్తాడన్న ఆశ అతనికి ఎక్కడో వుంది.

'వాడేంచేస్తున్నాడో!' అనుకున్నాడు రంగయ్య.

వెలుపల కారాగింది. ఎవరైనా ఆఫీసరొచ్చాడేమోనని, లేచి నిలుచున్నాడు. కారు లోనికి రాలేదు. ఖద్దరుదుస్తుల్లో వున్న పొడవుపాటివ్యక్తి లోనికొచ్చి రంగయ్యముందు నిల బడ్డాడు.

"ఏది కావాలా బాబూ!" అడిగాడు రంగయ్య.

"వద్దు! రామ్మూర్తినీ, మాధవరావునూ, చంపింది నువ్వే కదూ!" అడిగాడు.

"కాదు! నేనెవ్వరినీ చంపలేదు. వాళ్ళే నా కూతుర్ని

చెరచి చంపేశారు" అన్నాడు రంగయ్య.

"నన్ను గుర్తుపట్టావా?" అడిగాడు అతను.

"లేదు! ఎవరో గుర్తు చిక్కలేదు బాబూ!" అన్నాడు అతను.

"నీకో కొడుకుండాలికదూ! వాడెక్కడ?" అడిగాడు అతను.

"ఏం చూడాలా? ఇక్కడున్నాను!" అన్నాడు ఆనంద్ వెనుకనుంచి వస్తూ.

తక్కున వెనక్కి తిరిగాడు అగంతకుడు.

"నువ్వేనా, నా స్నేహితుల్ని హత్యచేసింది!"

"అవును! నిన్నుకూడా హత్యచేసేది నేనే! నా అక్క ప్రాణాలు తీసినందుకు ఈ సంఘం, చట్టం మిమ్మల్ని శిక్షించ లేవు. అందుకని నేనే శిక్షించదలచుకున్నాను. అదీ చెప్పి. నా ఉత్తరం చేరిందా? నుకొక్కడివే అందరిలో తెలివయిన వాడివి కృష్ణారావు. నువ్వు చేసిన నేరం మర్చిపోనందుకు నాకు ఆనందంగావుంది. ఓమారు భగవంతుడిని తలుచుకో!" అన్నాడు రివాల్వరు గురిపెట్టి.

"నన్ను చంపొద్దు!" అన్నాడు కృష్ణారావు.

"ఆరోజు మా అక్కయ్యగూడా 'నన్ను చెరచొద్దు' అంటూ బ్రతిమలాడింది. విన్నారా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"కామంలో పశువులైపోయాం! మా తప్పు క్షమించు."

"నేను క్రోధంతో రాక్షసుణ్ణయ్యాను" అంటూ రివాల్వరు నొక్కాడు. వరుసగా మూడుగుండ్లు కృష్ణారావు గుండెల్లో దూరాయి. మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలి పోయాడు అక్కడే.

"బాబూ! నువ్వా!" రంగయ్య కొడుకుని కౌగిలించు

కున్నాడు.

“ఇన్నేళ్ళు ఎక్కడున్నావు బాబూ!”

“పగతీర్చుకునే ప్రయత్నంలో వున్నాను. దేశమంతా తిరిగాను. వచ్చాను. ముగ్గుర్ని చంపాను. మరో ఇద్దరున్నారు. వాళ్ళనుకూడా చంపాలి. అప్పుడుగాని నా పగ చల్లారదు నాన్నా!” అన్నాడు.

“వీళ్ళందర్ని చంపితే మీ అక్క వస్తుందటా. నువ్వు కూడా నాకు దక్కకపోవడం తప్ప!” అన్నాడు రంగయ్య,

“నాన్నా! అక్కతోటే నేను చచ్చాననుకో. వెళ్తున్నాను. మళ్ళీ కలుస్తాం” అన్నాడు ఆనంద్ వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతూ.

ఆనంద్ కు పతినీ, రేఖనూ ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు.

12

ఇద్దర్నీ చంపుతానని బెదరించాడు. ప్రాణాలపై తీపితో తనవెంట తిరిగి గదికి వచ్చేశారు. కానీ తనదగ్గర దొంగిలించిన కాగితాలు ఎంత వెతికినా కనుపించలేదు వాళ్ళదగ్గర.

ఇద్దర్నీ గదిలో పెట్టి తాళంవేసి వచ్చాడు. హోటల్ మానేజర్ కు ఆపిల్ల తన మేనకోడలనీ, అతను ఆమెను లేవదీసుకువచ్చాడనీ, ఇద్దరూ విజయవాడలో చిక్కారనీ, యింటికి వాళ్ళ అమ్మనూ నాన్ననూ రమ్మని వైర్ చేశాననీ, వాళ్ళొచ్చిందాకా పారిపోకుండా వుండేందుకు తాళంవేసి వెళ్తున్నాననీ చెప్పాడు.

అతను తను చెప్పిన మాటలు నమ్మినట్లు కనుపించింది.

కృష్ణారావును చంపేందుకు బయలుదేరాడు. కానీ అతను, తను వెళ్ళేసరికి ఇంట్లోంచి కార్లో బయలుదేరుతూండడం గమనించి, ఆటోలో తను వెంబడించాడు.

ఏలూరురోడ్ చివరంటా వచ్చాక అతనెక్కడి కెళ్తు

న్నదీ అర్థమైంది. ఆటోదిగి వెళ్ళాడు.

తండ్రి గుర్తొచ్చాడు. ఆయన దీనవదనం తలంపుకొచ్చి కళ్ళు ఆర్ద్రమయినాయి. అంతలోనే తన అక్క మాలక్ష్మి గుర్తొచ్చింది. ఆమెను ఆ రోజు వాళ్ళు పెట్టిన చిత్రవధ, చేసిన అవమానం, అది భరించలేక ఉరితీసుకొన్న ఉదంతం గుర్తొచ్చాయి. రక్తంపొంగి వేడెక్కింది.

ఇంకిద్దరు మిగిలారు. వాళ్ళను చంపేలోపల తను పట్టుబడగూడదు. అంతదాకా రేఖనూ, పతినీ, తన కస్టడీలో వుంచుకోవాలి. తాళంవేసి వాళ్ళను తను ఎన్నిదినాలో దాచలేననిపించింది.

పతిచేత హత్యచేయిస్తే!

ఆ ఆలోచన రాగానే, పతిని తన గుప్పిట్లో ఇరికించుకునేందుకు అంతకన్నా మంచిమార్గం లేదనిపించింది.

తన మాటవిని హత్యచేస్తాడా? రేఖను అతను సంప్రదిస్తే ఆమె అతన్ని ఆ పాడుపని చేసేందుకు ఒప్పుకోదు. పతిని తను పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నాడు. డబ్బుకోసం ఎంతనీచమైనా చేసే మనస్తత్వ మతనిది. ఒక్క హత్యకు ఐదువేలు ఇస్తానంటే ఎగిరిగంతేస్తాడు.

రామవర్మను చంపాలి. అతను తన నాలుగో విరోధి. అతని తర్వాత రాజశేఖరం వున్నాడు. రాజశేఖరాన్ని తనే చంపొచ్చు.

పోలీసులు తనకోసం వెతుకుతున్నారు. సాక్ష్యాలు సేకరిస్తున్నారు. కారును, మోటార్ సైకిల్ ను గుర్తుపట్టారు. ఇప్పుడెళ్ళివచ్చిన ఆటోనుకూడా గుర్తుపడతారు. ఆటోవాలా తన రూపురేఖలు వివరిస్తాడు. ఈ మూడు హత్యలతో తనెవరయిందీ కాస్త తెలివితేటలుపయోగిస్తే కనుక్కోగలుగుతారు

పోలీసులు.

అది తెలిసేలోపల తన విరోధు లిద్దర్ని చంపాలి! మరు సటి దినం సాయంత్రంలోగా రెండు హత్యలు పూర్తి చెయ్యాలి!

ఆలోచిస్తూనే హోటల్ కు చేరుకున్నాడు.

మానేజర్ హాల్లోనే కూర్చునివున్నాడు. ఆనంద్ ను చూసి నవ్వాడు. ఆనంద్ గూడా నవ్వాడు.

"వైర్ చేశారా?" అడిగాడు.

"ఆఁ! తెల్లారేసరికి వస్తారనుకుంటాను."

"వాళ్ళు తలుపులుతట్టి, బాది నానాహంగామా చేశారు. ప్రక్కరూముల్లో వాళ్ళంతా విసుక్కోవడం మొదలెట్టారు. అందరికి సంజాయిషీ చెప్పుకొని, సర్దేసరికి నా తలప్రాణం తోకకొచ్చింది," అన్నాడు మానేజరు.

"మీకష్టం నాకు తెలుసు. తగినట్లుగా ప్రతిఫలం ముట్ట జెపుతాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఆ మాత్రం అర్థంచేసుకొంటే చాలు! మీరు వెళ్ళండి. చాలా లేటయింది!" అన్నాడు మానేజరు.

ఆనంద్ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. తాళం తీశాడు. పతీ, రేఖ లైటువేసుకొని కూర్చుని వున్నారు.

"మమ్మల్ని అనుమానించడం అనవసరం. నువ్వు చెప్పి నట్లు చేస్తామన్నాక ఇలా రూంలో పెట్టి తాళంవేసిపోవడం బాలేదు" అన్నాడు పతి.

"నా పనులు సవ్యంగా పూర్తిగావాలి! ఆ తర్వాత మీ ఇష్టమొచ్చినట్లు వెళ్ళండి. ఇవాళ నువ్వు నా వెంటవచ్చి సాయం చేసుంటే రెండువేలు వచ్చేవి. ఆ ఛాన్సు పోగొట్టు కున్నావ్!" అన్నాడు క్వార్టర్ బాటిల్ తీసి టేబుల్ పైన

పెడుతూ.

"అంటే ఇప్పుడింకో హత్య చేసొచ్చావా?" అడిగాడు పతి.

"ఆఁ!" అన్నాడు బాటిల్ మూతతీసి నోటి కందించు కుంటూ.

"నువ్వెందుకు చంపుతున్నావ్ మనుషుల్ని!" అడిగాడు పతి.

"మనుషుల్ని! ఎవరు? నేను చంపింది మనుషుల్ని కాదు. రాక్షసుల్ని. మదమెక్కి మత్తుతో, అక్క శీలాన్ని ప్రాణాన్ని అపహరించిన కిరాతకుల్ని నేను చంపింది" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఇలా నువ్వే వాళ్ళను చంపేకంటే పోలీసులకు రిపోర్టు ఇస్తే పోయేదిగా" అంది రేఖ.

"వాళ్ళకు కావలసిన సాక్ష్యాలు ఎలా తేవడం! అంతా డబ్బున్న దొంగలు. దాంతో సులభంగా బైటపడతారు. అది నాకు ఇష్టంలేదు. అందుకే నేనే రంగంలోకి దిగాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఇంకా ఎన్ని హత్యలు చేస్తావ్?"

"ఎన్నో లేవు! రెండే రెండు! నాకు సాయం చేస్తావా పతీ! నీకు మొత్తం పదివేలిస్తాను" అన్నాడు ఆనంద్.

పదివేలన్న మాట వినగానే పతికి మతిపోయింది. అంత డబ్బు ఒక్కసారిగా చూచిగూడా ఎరుగడతను. మొత్తం పద్నాలుగు వేలవుతాయి. వాటిని గుర్రాలపైన వేస్తే పద్నాలుగు లక్షలొస్తాయి. దాంతో హాయిగా తాగుతూ తిరగొచ్చు. కాలుపై కాలేసుకుని జల్సాగా జీవితం, రేఖతో గడపొచ్చు.

అలాంటి అవకాశం జారవిడుచుకోవడం అతని కిష్టంలేదు.

"అలాగే ఖచ్చితంగా సాయం చేస్తాను" అన్నాడు పతి.

"మోసం చేద్దామనుకుంటే మొదటికే మోసం జరుగుతుంది. ముగ్గుర్ని చంపిన నాకు, అవసరమైతే నిన్ను చంపడం పెద్ద పనిగాదు!" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఆ విషయం నాకు తెలును," అన్నాడు పతి.

రేఖకు వొళ్ళు మండింది. మళ్ళీ పతి మామూలు ధోరణిలో పడిపోతూండడం ఆమెను బాధ పెట్టింది. అతన్నెలా రక్షించడమాని ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

ఆనంద్ రెండు నీలం రంగు కవర్లు తీశాడు. వాటిలో రెండు త్తరాలు దోపి అంటించాడు. రెండింటిపైనా అడ్రసులు రాశాడు. రెండూ పతికిచ్చి "తెల్లారాక నువ్వు ఈ రెండింటిని వాళ్ళకందజెయ్యాలి. రెండూ పెద్ద బంగళాలే. బయట లెటర్ బాక్స్ వున్నాయి. వాట్ని వాటిల్లో పడెయ్! ఆ తర్వాత రామశర్మ ఎక్కడికెళ్ళేదీ, ఏం చేస్తుందేదీ గమనించి చూస్తూండు. నాకు రెండింటికల్లా ఫోన్ చెయ్యి. నేను గదిలో వుంటాను" అన్నాడు.

పతి కవర్లందుకొని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

సగం తాగిన బ్రాందీ సీసా పతివైపు తోశాడు ఆనంద్.

పతి దాన్ని అందుకుని అమాంతం ఒక్క గుక్కలో ముగించాడు దాన్ని.

13

ఎస్. పి. ఆదిత్యన్, క్రింది అధికార్లు సేకరించిన వివరాలన్నీ పరిశీలించాడు. అప్పటికి జరిగినవి మూడు హత్యలు. మూడూ ఒకేవ్యక్తి, ఒకే పద్ధతిలో, ఒకే రివాల్వరుతో, ఒకే

రకంగా చేశాడనేది నిర్వివాదాంశం.

దానిని తోడు హతులు ముగ్గురూ వ్యాపారరీత్యానూ, వ్యక్తిగతంగానూ, స్నేహితులు.

మూడుహత్యల తాలూకు వివరాలు ఆదిత్యన్ కొన్ని కొత్త విషయాల్ని ఆకళింపు చేసుకొనేందుకు అవకాశమిచ్చాయి.

హతుడు కృష్ణారావు జేబులో నీలంరంగు కవరుంది. ఆ కవరు అందగానే బహుశా అతను తన్ను హత్య చెయ్యదలచు కున్న దెవరో ఊహించి వుండాలి.

అతనికి కలిగిన అనుమానాన్ని నివృత్తి చేసుకునేందుకో, లేదా హంతకుడెవరయిందీ తెలుసుకొనేందుకో బయలు దేరాడు. అతను తిన్నగా ట్రావెలర్స్ బంగళాకు వెళ్లాడు. అక్కడే హత్యగావించబడ్డాడు.

సాక్ష్యాన్నిబట్టి ఒక యువకుడు ఆటోరిక్షాలో రైలు స్టేషను ప్రాంతంనుండి కృష్ణారావు ఇంటిదాకా వచ్చాడు. కృష్ణారావుగారు కార్లో బయలుదేరడం చూసి, ఆటోరిక్షా డ్రైవరును దాన్ని అనుసరించి వెళ్ళమన్నాడు.

ఆటోరిక్షాలోని వ్యక్తి, బంగళాకు కొద్ది దూరంలోనే దిగాడు. అతను వంద రూపాయల నోటిచ్చి చిల్లర తీసు కున్నాడు. ఆ నోటును డ్రైవరు పోలీసుల కిచ్చాడు.

దాని నెంబరునుబట్టి, అది తిరువనంతపురంలో నెలరోజుల క్రితం, రిటయిర్డు ఆర్మీ ఆఫీసరు ఇంట్లో జరిగిన దొంగతనం తాలూకు డబ్బులోనిదని తెలిసింది. సర్వీస్‌లోంచి రిటైరు అయ్యాక గవర్నమెంటు వాళ్ళిచ్చిన డబ్బు లక్షరూపాయల్లో యాభైవేలు బ్యాంకులో వేశాడు. ఇల్లు కొనుక్కుందామని దాచుకున్న డబ్బు యాభైవేలు, ఒక రివాల్వరు దొంగిలిం

చాడు. అతని ఇంట్లో పనిచేసే వ్యక్తి. అతను తెలుగువాడు. పేరు ముకుందం.

దేశంలో పోలీసులంతా ఆ ముకుందం కోసం గాలిస్తున్నారు.

దీన్నిబట్టి ఆ ముకుందం విజయవాడలో వున్నాడని ఆదిత్యన్‌కు అర్థమైంది. అక్కడ దొంగిలించిన డబ్బు ఇక్కడ అతను ఖర్చుపెడుతున్నాడనిపించింది.

తిరువనంతపురం ఫోన్‌చేసి, ముకుందం ఫొటో ఒకటి వెంటనే పంపమన్నాడు ఆదిత్యన్.

రేడియోద్వారా దొంగతనం చేసిన నోట్ల తాలూకు నెంబర్లు చెప్పి, అలాంటి నోట్లు మార్చేందుకు ప్రయత్నించిన వాళ్ళను, వెంటనే పోలీసులకు అప్పజెప్పమని అభ్యర్థన ప్రసారం చేయించారు.

తెల్లారేసరికి ముకుందం ఫొటో తీసుకుని పోలీసాఫీసరొకరు వచ్చారు తిరువనంతపురం నుంచి.

దాన్ని తీసుకొని జీపెక్కాడు ఆదిత్యన్. తిన్నగా ట్రావెలర్స్ బంగళాకు పోనిమన్నాడు.

జీపాగింది. లోనుండి రంగయ్య వచ్చాడు. పోలీస్ దుస్తుల్లో వున్న మనిషిని చూడగానే భయంతో బిక్కచచ్చిపోయాడు.

"రూం కావాలా బాబూ!" అడిగాడు వినయంగా.

"వద్దు. రాత్రి ఇక్కడ హత్య జరిగింది. అదే నీ కళ్ళ ముందే."

"అవును దొరా!"

"హంతకుణ్ణి చూశావా?"

"లేదుబాబూ."

"కృష్ణారావు ఎందుకొచ్చాడు?"
"తెలీదు బాబు."
"ఆయన్ను నీకు తెలుసా?"
"తెలీదండీ!"

"రంగయ్యా! అబద్ధాలు చెప్పి లాభం లేదు. నువ్వతనికి తెలుసు. అతన్ని నీకూ తెలిసుండాలి. అందుకే అతను నీ దగ్గరకొచ్చాడు. హంతకుడు నీకు తెలుసు. ఎవరతను చెప్పు. ఇప్పటికి మూడు హత్యలు జరిగాయి. ఇంకెన్ని జరుగుతాయో తెలీదు. పిచ్చిపట్టినట్లుగా అతను చేస్తున్న హత్యల్ని ఆపేందుకు మాకు సాయం చెయ్యి" అన్నాడు ఆదిత్యన్.

"నాకేం తెలీదు బాబూ! నన్నొదిలెయ్యండి!" అన్నాడు.

డి. ఎస్. పి. వచ్చి ఆదిత్యన్‌తో రహస్యంగా రెండు నిముషాలు మాట్లాడాడు.

"రంగయ్యా! నువ్వు చెప్పకున్నా మేము తెలుసుకున్నాం. నీకో కొడుకుండాలి. వాడేమయినాడు?" అడిగాడు ఆదిత్యన్.

"తెలీదు బాబూ! పదేళ్ళయింది పారిపోయి."

"వాడే ఈ హత్యలు చేస్తున్నాడు. నీ కూతురు ఉరి తీసుకుంది. ఆరోజు ఈ బంగళాలో ఐదుగురు వ్యక్తులు మకాం చేశారు. వాళ్ళను మేము విచారించాం అప్పట్లో. నీ కూతుర్ని వాళ్ళదగ్గరకు నువ్వు వెళ్ళమని బలవంతం చేస్తుంటే ఇష్టంలేక ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకొందని వాళ్ళు సాక్ష్యం చెప్పారు" అన్నాడు ఆదిత్యన్.

"దొంగనాయాళ్ళు! అలా చెప్పారా. వాళ్ళే నా బిడ్డను చేటాడారు. వాళ్ళను అప్పుడే చంపాల్సింది. ముసలోణ్ణి. సత్తువలేక మానుకున్నాను. నా కొడుకు కక్షగట్టి ఒక్కొ-

కళ్ళ ముందే చంపుతున్నాడు. చంపనీ. మిగిలిన ఇద్దర్నీ చంపనీ, వాడేమయినా నాకు దిగులులేదు,'' అన్నాడు రంగయ్య.

ఆదిత్యన్ కు కళ్ళు ఆర్ద్రమయినాయి. ఈ పగపిచ్చిది గాదు. వెర్రినిది. కానీ తను ఇలాంటి హత్యాకాండ జరుగ నివ్వగూడదు. ఆపాలి.

"ఎక్కడున్నాడు నీ కొడుకు."

"తెలీదు. కృష్ణారావును వేటాడుతూ వచ్చాడు. చంపాడు. హత్యలు ఆపమని చెప్పాను. వాడు వినడు. వినలేదు. వెళ్ళి పోయాడు'' అన్నాడు రంగయ్య.

"ఇంక కొన్నిగంటల్లో మాకు చిక్కిపోతాడు'' అన్నాడు ఆదిత్యన్ జీపెక్కుతూ. రివ్వున దూసుకుపోయింది.

గదిలోకి అడుగు పెడుతుండగానే ఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవరు పైకెత్తాడు ఆదిత్యన్. "యస్. పీ. హియర్'' అన్నాడు.

"నేను సార్ రామశర్మను మాట్లాడుతున్నాను'' అన్నాడు అవతలి వైపునుండి.

"రామశర్మా!'' అర్థంగాక అడిగాడు.

"హార్డువేర్ మర్చెంట్ ను సార్! నన్నుకూడా చంపుతానని ఉత్తరం వచ్చిందిసార్! మీరే కాపాడాలి!'' అన్నాడు ఏడుస్తూ.

'నీలాంటివాణ్ణి కాపాడేందుకు కాదు నేనుంది?' అందా మనిపించింది ఆదిత్యన్ కు. కానీ యూనిఫాం చూసుకుని "మీరేం భయపడకండి. దగ్గరున్న పోలీస్ స్టేషనుకు ఫోన్ చేసి చెప్పండి. తగిన బందోబస్తు చేస్తారు,'' అన్నాడు ఆది త్యన్ ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

14

"మే ఐకమ్!" తలుపు దగ్గర నిలబడ్డ రేఖ అడిగింది. ఆదిత్యన్ తలఎత్తి చూశాడు. మాసిపోయిన బట్టలు, రేగి పోయిన తల, అసహ్యంగా కనుపించిందా అమ్మాయి.

"ఎవరు నువ్వు?"

"నా పేరు రేఖ. ప్రస్తుతం ఇక్కడ హత్యలు చేస్తున్న దుర్మార్గుణ్ని మీకు పట్టిచ్చేందుకు వచ్చాను," అంది రేఖ.

"కూర్చో! చెప్పు!" అన్నాడు ఆదిత్యన్.

రేఖ తనకు తెలిసిందంతా ఏకరువు పెట్టింది. తన వూహ అన్నీ కరెక్టయినందుకు సంతోషపడ్డాడు.

"ఇప్పుడు పతి ఎక్కడున్నాడు" అడిగాడు.

"రామశర్మ ఇంటి ప్రాంతాల్లో తచ్చాడుతూంటాడు. అతన్ని పట్టుకొని నాలుగు తన్నండి. ఆ తర్వాత తిన్నగా హోటల్‌కు వెళ్ళండి ఆనంద్ అక్కడే వున్నాడు" అంది రేఖ.

ఆదిత్యన్ డ్రస్ మార్చుకుని రివాల్వరు జేబులో పెట్టుకున్నాడు. రేఖను వెంటబెట్టుకుని రామశర్మ ఇంటికి వెళ్ళాడు.

వీథి మొనలోని సిగరెట్ల బంకుదగ్గర బల్లపైన కూర్చుని పేపరు చదువుతున్న వ్యక్తిని చూపించి "అతనే పతి" అంది రేఖ.

ఆదిత్యన్ దిగివెళ్ళి అతని చెయ్యిపట్టుకున్నాడు. పతి విదలించుకొని పారిపోయేటందుకు ప్రయత్నించాడు. కానీ వీలుగాలేదు.

ఆదిత్యన్ పతి చేతులకు బేడీలు తగిలించి లాక్కొచ్చి జీపులో పారేశాడు.

"డర్టీ బిచ్, నువ్వా ఈపని చేసింది!" ఉగ్రుడయ్యాడు పతి.

"నేనే చేశాను గాబట్టి బ్రతికిపోయావ్. లేకుంటే నువ్వూ చచ్చేవాడివి," అంది రేఖ.

"ఆనంద్ గురించి అంతా చెప్పావా?"

"ఆఁ! మొత్తం చెప్పాను ఈయనెవరనుకున్నావ్! జిల్లా పోలీస్ సూపరింటుగారు" అంది రేఖ.

15

జీప్ ట్రావెలర్స్ లాడ్జి ముందాగింది.

ఆదిత్యన్ రేఖను వెంటబెట్టుకొని దిగాడు.

"ఆనంద్. ఆరో నెంబరు రూంలో వున్నాడు," అంది రేఖ.

"అదెక్కడ? మేడమీదనా?" అడిగాడు ఆదిత్యన్.

"అవును. జాగ్రత్తగా వుండాలి మీరు. అతని దగ్గర పిస్తోలుంది."

"ఫరవాలేదు! నా దగ్గరా రివాల్వరుంది" అన్నాడు ఆదిత్యన్.

ఆదిత్యన్ మానేజర్ను పిలిచి తనెవరయిందీ చెప్పి, 6 వ నెంబరు గదిలోవున్న వ్యక్తిని అరెస్టు చేసేందుకు తను వచ్చానని చెప్పాడు. మానేజర్కు చెమటలు పోశాయి.

మేడమీద గదుల్లోవున్న జనాన్నంతా క్రిందికి దిగి వచ్చెయ్యమని చెప్పాడు మానేజర్. ఒక్కో రూం వద్దకెళ్ళి కిటికీ తలుపు దగ్గర కూర్చుని చూడసాగాడు ఆనంద్ రూముల్లోవున్న జనమంతా దిగిపోవడం కనుపించింది. ఆ వెళ్ళటంలోనూ హడావుడీ, తొట్రుపాటు కనుపించాయి.

ఇద్దరు ముగ్గుర్ని పిలిచాడు. ఎవ్వరూ దగ్గరకు రాలేదు.

తను బాత్రూంలో వుండగా వెలుపల బోల్టు పెట్టి, తను వేసిన తాళం పగులగొట్టి రేఖ వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడే

తనకేదో ప్రమాదం జరగబోతూందని ఊహించాడు. అందు వల్లే తలుపులు బిడాయించుకుని కూర్చున్నాడు.

ఛస్తున్నందుకుగానీ, పోలీసులకు పట్టుబడుతున్నందుకు గానీ అతనికి దిగులులేదు. మిగిలిన ఇద్దర్నీ చంపలేకపోయా నన్న బాధ ఎక్కువైంది ఆనంద్ కు.

కిటికీ వారగా వస్తూ మానేజర్ "నిన్ను పట్టుకోనేందుకు యస్. పి. గారొచ్చారు. జాగ్రత్త!" అన్నాడు, అతనివద్ద ఉదయం అందుకున్న రెండువందరూపాయల నోట్లను గుర్తు తెచ్చుకొని.

తను చెయ్యగలిగిందేమీ కనుపించలేదు.

పోలీసులకు పట్టుబడి వాళ్ళచేత శిక్షింపబడటం అతనికి ఇష్టంలేదు. ధైర్యంగా ముగ్గుర్నీ చంపాడు. మరో ఇద్దర్నీ చంపాలనుకున్నాడు. వాళ్ళ చావు భగవంతుడు తన చేతిలో రాయలేదనుకున్నాడు.

యస్. పి. మెట్లెక్కి పైకి రావడం చూశాడు. అతని చేతి లోని రివాల్వరు మెరిసింది ఎండలో. తల దగ్గరున్న రివా ల్వరును చూసుకున్నాడు. తండ్రిని తలచుకున్నాడు. అక్క గుర్తొచ్చింది. ఆమె దగ్గరకే తను వెళ్ళాలనుకున్నాడు.

రివాల్వరు కణతకు గురిపెట్టుకున్నాడు. ఢాంమ్మని ప్రేలింది. ఆనంద్ అమాతం కూలబడ్డాడు.

తలుపుల్ని తన్నుకొచ్చిన ఆదిత్యన్ కు పడున్న శవాన్ని చూసి ఆర్ద్రమయినాయి కళ్ళు.

—:ఐ పో యిం ది:—